

EXPEDICE 1999

ANEB ŠÍLENSTVÍ VRCHOLÍ

EXPEDICE 1999

Pár slov úvodem...

Myšlenka vyrazit v létě k našim východním sousedům vznikla někdy na podzim roku 1998. To si takhle po jedné odpolední projížďce Dig před sebou rozložil starý autoatlas ČSFR a dlouze a zadumaně se zadíval do míst, kde se rozkládá Slovensko. Po chvíli mapu zase složil a na nějakou dobu uklidil. Před vánocemi mi jednou zavolal do práce, pět minut před koncem pracovní doby: „Až půjdeš domů, kup, prosím Tě, nějaké slovenské mapy.“ Obešla jsem několik obchodů a podařilo se mi sehnat sadu devíti cyklistických map Slovenska 1:100 000. Doma jsme pak zjistili, že mapy mají spoustu nevýhod. Jedna z nich je, že na nich nejsou zakresleny například vrstevnice. Zato jsou tam vyznačeny různé cyklotrasy a jsou dokonce i barevně odlišený podle náročnosti.

Proč právě Slovensko? To už dávno nevím. Možná jsem Diga nalákala, protože tam každý rok jezdím lézt po těch jejich kopcích, a líbí se mi tam. Nebo ho zajímal také východ, když už má všechny země na západ i na jih od ČR projety. Navíc Slovensko jako součást bývalé federace nikdo z nás pořádně neznal. Tak jsme se rozhodli podívat, jak to tam vlastně všechno chodí. Prý tam v horách žijí medvědi a nad Tatrami sa blýská. A jsou tam kraje, kde se musí jít na vlak celou noc. A potůčky, ze kterých se dá pít. Na jihu v nížině rostou meruňky a na severu jsou skalnaté hory, které se dotýkají nebe. Zkrátka ráj.

Takže jsme jednoho dne, bylo to povánoční sobotní odpoledne, u mě doma odklidili nábytek ke stěnám pokoje, na prostředku rozložili mapy a ponořili se do jejich studování. Tím začalo velké plánování trasy Expedice 1999 na Slovensko.

Tedy největší práce byla vymyslet, jak se vyhnout těm největším kopcům a přitom projet všechna zajímavá místa. Na mapě jsou zakresleny šipky ve směru větších stoupání. A že jich tu není málo!

Jak budou asi ve skutečnosti vypadat ta 12ti – 17ti procentní stoupání vyznačená na mapě? Při nejhorším slezeme a kola budeme tlačit. Navíc: nepojedeme pořád jenom do kopce, ale musíme někdy i z kopce.

Jste sice teprve na 1.stránce, ale nezaoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Jak to asi bude vypadat tam na východě, u hranic s Ukrajinou? Není tam moc velká divočina? Asi jo. Už se těším, že to bude aspoň náký dobrodružo.

Někdy po Novém roce byla trasa teoreticky hotová, přepsaná do počítače a v podstatě připravená k použití. Pak už zbývalo jenom vymyslet termín. A na onom termínu vážlo i vydání jízdního kalendáře pro letošní rok. Nám s Digem to bylo jedno. My máme možnost se přizpůsobit. Bylo ovšem potřeba počítat i s dalšími potenciálními účastníky Expedice, s Martinem a se Šimonem. Takže jsme čekali na jejich vyjádření a hlavně na vyjádření jejich rodičů. Šlo o to, jestli vůbec smějí jet, kdy plánují různé tábory, dovolené, chaty apod. Nakonec se to všechno nějak podařilo skloubit a termín odjezdu je stanoven na 9.7. Termín návratu nejpozději 9.8.1999. To je poslední chybějící údaj do kalendáře, takže konečně jej můžeme vydat. Je trochu smutné, že se tomu stane až v půlce února. Kromě toho Šimon prý bude smět jet jenom na prvních 14 dní a Martin pouze na 3 týdny Expedice. Doufali jsme, že se to do léta třeba nějak změní. Jízdní sezóna může začít.

Během jara došlo k několika změnám:

- ◆ Šimon nevyjel ani jednou na výpravu. O jeho účasti na Expedici dost pochybujeme, přestože stále tvrdí, že pojede,
- ◆ Martin změnil plány a pojede na celý měsíc,
- ◆ Honza přestal po první výpravě jezdit, tudíž ani na Expedici s ním nepočítáme,
- ◆ přidal se Michal a pojede aspoň na první týden.

S blížícím se létem se těšíme víc a víc. Akorát musíme dát do pořádku všechna kola, ušít pro mne a Martina přední bágly, sestavit rozpočet, napsat pozvánku, připravit seznam věcí s sebou, koupit jízdenky a místenky do vlaku, a to celé v nedlouhém časovém limitu předat všem účastníkům. Konečně byly tyto práce za námi. A zbývalo už jenom si zabalit svých pět švestek, zkontrolovat pas a vyměnit peníze. Potom na celý měsíc zabezpečit byt (zalévání kytěk a vybírání pošty), namasírovat si pořádně svaly na nohou a už jenom ... těšit se.

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 3. stránka.

Pozvánka na Expedici 1999

Jste sice teprve na 3.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Milí členové i nečlenové Hell's Tour+!

Expedice jest vrcholnou akcí každé jízdní sezóny. Stejně tak jako v letech minulých, bude i letos trvat přibližně **30 dní**, a to konkrétně v termínu od **9. července** do **9. srpna**.

Abychom vnesli trochu zmatku do příprav a balení, usmysleli jsme si vydat tuto malou příručku, jež Vám bude sloužit kromě lisování čtyřlístků mezi stránky také pro ukrácení dlouhých zimních večerů, protože jí zákonitě naleznete až při vánočním úklidu, poté co jste ji před zahájením balení na Expedici někam založili a za nic na světě nemohli najít. Tím nechceme říci, že by sepsání této publikace bylo akcí zbytečnou a konanou jen z naší přehnané a velkomyslné čínorodosti, nemajíc ve volných chvílích nic lepšího na práci. Doufáme totiž, že po přečtení tohoto spisu budete na Expedici '99 náležitě natěšeni, a že v ní také naleznete mimo jiné pár užitečných rad a doporučení.

Takže, ačkoliv to z předchozích řádků nevyplývá, cítíme, že každý, kdo pomýšlí na to s námi vyjet, udělá dobře, když si následující stránky alespoň jednou přelouská. Ba co víc, kladouce ji do rukou potenciálním účastníkům Expedice '99, jsme vedeni pouze jediným přáním: abyste tuto knížečku nikam nezakládali a při balení a přípravách se pokyny v ní dokonale řídili.

Pak nezbývá než se jen připojit s přáním krásných zážitků, slunečných dnů a mála prašných cest, a doufat, že se Expedice i letos vydaří a šťastně se vrátíme. A těm, co s námi nepojedou, vzkázat: dobře vám tak!

© Hell's Tour +
13.6.1999
Markéta

Kam že to vlastně stopy našich kol na Expedici '99 povedou?

Hodláme navštívit naše východní sousedy, **Slovenskou republiku**. A to tak, že (podrobný rozpis trasy je uveřejněn později) se přesuneme i s našimi železnými miláčky vlakem do Břeclavi a odtud už pojedeme po vlastní ose přes hraniční přechod u Brodské za Lanžhotem. Nejprve si prohlédneme hlavní město **Bratislavu** a pak pojedeme kolem Dunaje rovinatým **jižním Slovenskem** přes **Komárno**, a dál podél maďarských hranic. Po počáteční pohodlné cestě vjedeme do kopcovitého, ale překrásného **Slovenského krasu**, projedeme **Košice** a průsmekem přes Slanské vrchy. Za nimi se rozprostírá **Východoslovenská nížina**. Dotkneme se jejího severního okraje a přes **Michalovce** dojedeme až k **Zemplínské Šíravě**. Překonáme **Vihorlatské vrchy** a zastavíme až na hranicích s Ukrajinou, v **Ubl'e**. To je nejvýchodnější část naší cesty. Od tohoto bodu se už pomalu budeme vracet. Jenže nejprve nás bude čekat náročný průjezd **Nízkými Beskydy** přes **Svidník** a **Bardejov**. Odtamtud se přes **Starou Ľubovňu** dostaneme až k **Vysokým Tatrám**, vyšplháme se na **Štrbské pleso** a projedeme si **Podtatranskou magistrálu**. Naše cesta se pak stočí ještě na sever, podívat se na vodní nádrž na **Oravě**. Přes **Oravský Podzámok** se ze severu vyhneme pohoří **Malá Fatra** a navštívíme turistické centrum a Jánošíkovo rodiště **Terchovou**. Pak už hory definitivně opustíme a od **Žiliny** pojedeme podél řeky **Váh**. Na cestě do **Trenčína** se určitě zastavíme na prohlídce **Povážského** nebo **Čachtického hradu**. A v **Novém Městě nad Váhom** pak uhneme ku hranicím Čech, na hraniční přechod u **Hodonína**. Tam se podle času a sil rozhodneme buď pro přejezd do Prahy na kolech přes jižní Moravu a jižní Čechy a nebo pojedeme domů pohodlně vlákem.

To by bylo asi tak stručně k trase. Bude dlouhá a náročná. Čekají nás na ní roviny jižního Slovenska, ale hlavně nekonečné krpály při dalších etapách. Odměnou nám budou sjezdy z prudkých kopců na druhé straně hor. Navštívíme nepřilíš civilizované a chudé podhorské kraje, kde o přírodě lze ještě říci, že je panenská, lidskou rukou nedotknutá. Okusíme i kus drsného života v ní. Je tam zatěžko sehnat potraviny, ale bude zato dostatek vody k pití z potůčků. Při návratu do průmyslovějších částí země se nám bude

Jste sice teprve na 5.stránce, ale nezoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 6. stránka.

možná po těchto krajích stýskat, ale brzo a velmi rádi zase přivykneme některým vymoženostem civilizace. Bude-li nám přát počasí, vykoupeme se ve zmíněných vodních nádržích. V každém případě prozkoumáme všechno zajímavé, co cestou potkáme. Nocovat budeme ve volné přírodě v doupatech a vařit si sami na lihových vařičích. Ale určitě se také zastavíme v hospůdce a dáme si halušky nebo vyprážený sýr.

Už se těšíš?

A nyní následuje přesný rozpis trasy:

TRASA EXPEDICE 1999

Praha – Břeclav - vlak

Mapa č. 6

hranice u BRODSKÉ 11

KŮTY 4

SEKULE 7

CIGLAD 5

VELKÉ LEVÁRE 7

MALACKÝ tečk. modrá

PLAVECKÝ ŠTVRTOK 15

LÁB 3,5

Mapa č. 7

ZOHOR 8 výjezd jih směr

Piesky po 3 km tečk. modrá

zast. DEVÍNSKÉ JAZERO 9

(ze Zhoru)

DEVÍNSKÁ N. VES 5

DEVÍN 4

BRATISLAVA 9 podjet

dálniční most, u plavárně přejet

Dunaj a dálnici, sjet doleva na

zelenou c.z. 4 směr Komárno

POLOVNICKÝ LES 11

MEDVEĎOV 48

KOMÁRNO 36

Mapa č. 8

MOČA 25

ŠTŮROVO 27

KREMICA 5

BAJTAVA 3

SKALKA 4

MALÉ KOSIHY 4

PASTOVCE 5

BIELOVCE 4

IPEĽSKÝ SOKOLEC 4

KUBÁŇOVO 5

PRESLANÝ N. IPEĽOM 13

ŠAHY 3

IPEĽSKÉ PREDMOSTIE 10

VELKÁ VES 3

Mapa č. 9

BALOG 4

KOSIHY N. IPEĽOM 3

SLOVENSKÉ ĎARMOTY 10

ŽELOVCE 5

SKLABINA 4

MALÝ KRTÍŠ 4

VELKÉ STRAČINY 3

MALÉ ZLIEVCE 5

BUŠIMCE 4

MULA 3

HÁMOR 2

RÁKOŠ 1,5

VELKÁ N. IPEĽOM 9 směr

Lučenec, po 5 km doprava

RAPOVCE 10 (z Vel'ký)

TREBELOVCE 2

FILÁKOVSKÉ KOVÁČE 5

FILÁKOVO 5

ČAMOVICE 8

HAJNAČKA 4 po 1 km

křižovatka doleva

BLHOVCE 5 (od Hajnačky)

HODĚJOV 4

JESENSKÉ 7

ŠIRKOVCE 2

ŠIMONOVCE 3

DUBOVEC 4

MARTINOVÁ 1

VIŠŇOVÉ 2

RIMAVSKÉ SEČ 3

ČÍŽ 4 benzínka na křižovatce 2

doleva

CHANAVA 4 (od křižov.)

RUMNICE 4 křiž. 2 doprava

VČELNICE 2 (z Rumence)

kříž. 1 km doleva
KRÁLÍK 3 (z Včelnice)
TORNAĽA 2
GEMERSKÁ PANICA 7
ČOLOVO 4
PLEŠIVEC 8 (pozor – napojení
mapy)

MAPA č. 3

křížovatka 5 doprava
GOMBASEK 3 (od křížov.)
SILICA 5
SILICKÁ JABLONICA 8
JABLONOV 6
LIPOVNÍK 6
DRNAVA 4
KOVAČOVÁ 5
LÚČKA 2
BORKA 3
ZÁDIEL 7

DVORNÍKY 1
TURŇA N. BODVOU 3
ŽARNOV 4
PEDER 3
BUDULOV 3
MOLDAVA 3

Mapa č. 5

MOKRANCE 2
ČEČEJOVCE 3
ŠACA 8 za železárnou
křížovatka 4
ČAŇA 10 (ze Šacy)
ŽADŇA 2
NÍŽNÁ MYŠLKA 3
BOHDANOVCE 4
SLANEC 7
SLANSKÉ NOVÉ MESTO 3
ZEMPLÍNSKÁ TEPLICA 4
VEĽKÉ OZOROVCE 4
MALÉ OZOROVCE 2
ZBEHŇOV 1

SEČOVICE 2
HRIADKY 4
HOROVCE 4
TRHOVIŠTĚ 3
POZDIŠOVCE 5
MOČARANY 2
MICHALOVCE 4
ZALUŽICE 7
LAŽANY 3
LUČKY 2 doleva
JOVSA 6
PORUBA P. VIHORLATOM 4
křížovatka 3 doprava po 0,5 km
doleva
JASENOV 4 (od Poruby)
RUSKOVCE 2
předměstí SOBRANCE 3
doleva
BAŠKOVCE 3 doprava
CHOŇKOVCE 3
PODHOROŽ 6 na předměstí
doprava

INOVICE 7
RUSKÝ HRABOVEC 5
DÚBRAVA 3

MAPA č. 4

UBLA 3
KLENOVÁ 7
KALNÁ ROZTOKA 4
STAKČÍN 7
SNINA 6
PICHNE 7
ZUBNÉ 5
PAPÍN 5
NÍŽNÁ JABLONKA 4
křížovatka 2 doleva SVETLICE
4 (od Jablonky) křížovatka 2
doprava
VÝPRAVA 4 (od Svetlic)

ČABALOVCE 4 křižovatka 4

doleva

KRÁSNÝ BROD 6 (od

Čabalovců)

ROKYTOVCE 3

MALÁ POĽANA 5

HAVAJ 5

MAKOVCE 3

STRAŠKOVCE 3

MIROLA 6

BODRUŽAL 3

KRAJNÁ POĽANA 2

HUNKOVCE 4

LADOMÍROVÁ 4

SVIDNÍK 5

NIŽNÝ ORLÍK 4

NIŽNÝ MIROŠOV 5

VYŠNÝ MIROŠOV 4

HUTKA 2

NIŽNÁ POLIANKA 4

SMILNO 3

ZBOROV 3

DLHÁ LÚKA 5

BARDEJOV 5

MOKROLUH 5

ROKYTOV 2

TARNOV 1

GERLACHOV 5

MALCOV 5

MAPA č. 3

LENARTOV 3

OBRUČNÉ 3

RUSKÁ VOĽA 5

ĽUBOTÍN 7

PLAVEČ 3

PLAVNICA 7

STARÁ LUBOVŇA 8

HNIEZDNE 4

NIŽNÉ RUŽBACHY 7

PODLÍNEC 4

SPIŠSKÁ BĚLÁ 10

KEŽMAROK 6 odbočit

doprava červená c.z.

MLYNČEKY 5

KEŽMARSKÉ ŽLABY 7

TATRANSKÁ LOMNICA 4

cesta sľobody

STARÝ SMOKOVEC 5

TATRANSKÁ POLIANKA 3

NOVÁ POLIANKA 3

VYŠNÉ HÁGY 1

ŠTRBSKÉ PLESO 7

Mapa č. 2

NADBÁNSKÉ 14

PRIBILINA 10 doprava

červená c.z., tatranská magistrála

JALOVEC 19

BOBROVEC 2

LIPT. ONDRÁŠOVÁ 3

LIPT. TRNOVEC 5

LIPT. SIELNICA 5

HUTY 10

ZUBEREC 8

ORAVSKÝ BIELÝ POTOK 6

PODBIEL 7 doprava

NIŽNÁ 3

TVRDOŠÍN 4 doleva

DOLNÝ ŠTEFÁNOV 2

VODNÁ NÁDRŽ ORAVA

silnice 520

VAVREČKA 11

LOKCA 5

BABÍN 5

HRUŠTÍN 2

ORAVSKÝ PODZÁMOK 7

DOLNÝ KUBÍN 8 doprava

VELIČNÁ 5

PÁRNICA 5 doprava

ZÁZRIVÁ 10 doleva

TERCHOVÁ 9

Mapa č. 1

BELÁ 7
DOLNÁ TIŽINA 4
VARÍN 3 doleva na silnici 583
směr Žilina
BUDATÍN 11
červená c.z. podél Váhu
DIVINKA 3
SVEDERNÍK 5
KOTEŠOVÁ 5
BYTČA 3
ŠEBEŠŤANOVÁ 11
POVÁŽSKÝ HRAD 1
UDIČA 10
NIMNICA 7
PŮCHOV 5 průjezd po červené
c.z., silnice 507
STREŽENICE 2
LEDNICKÉ ROVNÉ 6
PRUSKÉ 6
BOLEŠOV 5
Mapa č. 6
BORČICE 2
KLÚČOVÉ 5 modrá c.z.
silnice 507
průjezd TRENČÍNEM 9
červená c.z. podle Váhu silnice
507
OPATOVCE 6
BECKOV 10
červená c.z.

NOVÉ MESTO N. VÁHOM 6
silnice 504
ČACHTICE 6
ČACHTICKÝ HRAD 6
HRACHOVIŠTĚ 3
PODVRCH 3
PODKYLAVA 5
KOŠIARSKÁ 8
BREZOVÁ 5
DOLNÝ ŠTVERNÍK 3
PRIETRŽ 7
SENICA 6 doprava
u benzínky doleva
RYBKY 4
RADOŠOVCE 8
HOLÍČ 11
HODONÍN 6
dále podle času a sil přejezd
Hodonín Praha nebo transport
vlakem ČD

A poněvadž v dnešní době vůbec nic není zadarmo, vyvstává tu přirozeně otázka, **kolik to celý bude stát peněz**. Důležitým úkolem tedy bylo sestavit **rozpočet** a potom přemýšlet, kde na to vůbec vzít. Sestavení rozpočtu jest prací náročnou. Vyžaduje rozsáhlé odborné znalosti ve vědách ekonomických a dobré počítadlo. K výpočtu byla použita celá řada sofistikovaných metod makro i mikroekonomické analýzy nabídky a poptávky. Dále byla

provedena matematicko-ekonomická optimalizace portfolia nákladů, extrapolace a predikce předpokládaného nárůstu cenové hladiny spotřebního zboží založené na výzkumu vývoje nezaměstnanosti v závislosti na očekávané míře inflace odvozené od Phillipsových křivek v letech 1992 – 1998, aby potom s použitím aktuálního nominálního měnového kurzu CZK/SK (s přihlédnutím k jeho možné devalvaci nebo revalvaci) mohla být aplikována teorie parity kupní síly.

Výsledná celková částka byla stanovena na 6500,- Kč.

Kde na to vzít nechť je problém již jenom Tvůj.

Tato částka nechť je rozdělena takto: 1500,- Kč ponechat v měně domácí (náklady na cestu vlakem tam, záloha na cestu zpět, buď na vlak nebo na jídlo v Čechách), a zbytek (5000,- Kč) se pokusit v bance vyměnit za maximální množství měny zahraniční, konkrétně slovenských korun.

Další důležitou informací je, že česká **Všeobecná zdravotní pojišťovna** prodloužila i na rok 1999 platnost „Dohody o přeúčtování nutné a neodkladné péče“ Všeobecnou zdravotnou pojišťovnou Slovenské republiky. Pojištěnci VZP ČR cestující na Slovensko tedy nemusí uzavírat individuální cestovní zdravotní pojištění. Ve zdravotnickém zařízení se prokáží **průkazem VZP ČR a pasem**. Pojištěncům jiných pojišťoven doporučujeme toto **pojištění** provést u své oblíbené pojišťovny.

Posledním důležitým údajem je místo **srazu a datum a čas odjezdu** na Expedici. Protože pojedeme vlakem s předem zakoupenými jízdenkami a místenkami, opovažte se opozdit třeba jen o minutu!

Místo srazu : **Stadión Pražanka**

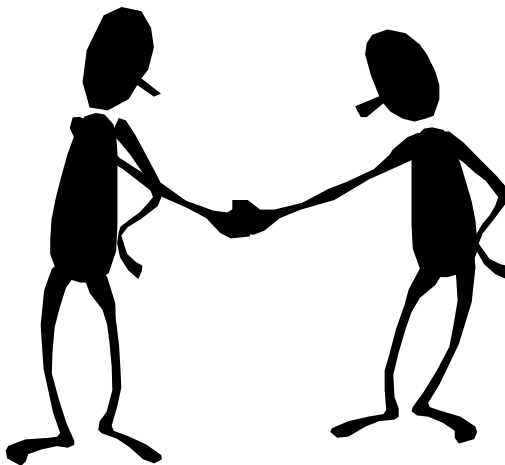
Datum : **10.7.1999**

Přesný čas srazu : **8:00**

Čas odjezdu : **11:00**

Údaje o vlaku: odjezd Praha – Hlavní nádraží:	12:12
příjezd Břeclav:	16:56

Návrat : **nejpozději 9.8.1999 během dne**

Na závěr si vás trouláme otravovat **seznamem doporučených předmětů**, který byl sestaven na základě zkušeností s použitelností a nepoužitelností konkrétních věcí vyvážených na Expedice v letech minulých.

Předmět

Použití

Pro všechny:

jízdní rukavice
trčka s krátkými rukávy

trika s dlouhým rukávem

tepláková souprava
šustáková bunda

krat'asy
dlouhasy
spodní prádlo
ponožky tlusté i tenké

plavky
ručník
kapesníky
šátek
brýle sluneční i číré

vhodná obuv
mycí potřeby na člověka

spacák
karipříbuzný
ešus
lžíce, lžička

flašky
líh tekutý
vařič
zapalovač
KáPéZetka
nůž

aneb akce čisté ruce
pokud nemáte jednu ruku
dlouhou
délky odpovídající opět délce
rukou
na izolaci člověka od chladu
na izolaci člověka od větru a
deště
nezaměňovat se zkratky
dlouhé krat'asy
ňáký trenyrky mít musíš!
na odpuzování komárů v
noci
do vody
do sucha
až dojdou kakočkaníky
na mávání při odjezdu
oboje - protože brejle se bez
brejlí špatně hledají
čím vyšší kramflek, tím líp
na svého vlastního,
samozřejmě
na odložení těla na noc
karitchýni nechte doma
ať je v čem jídlo připalovat
předmět na dopravování
potravin do tlamičky
na vodu
nejméně 40%-ní a nejlíp Vodka
na výrobu tepla
neplatí pro skauty
platí nejen pro skauty
až ulovíme mamuta

otvírák	kdybychom ho přeci jenom neulovili...tak ať máme co jíst
toaletní papír	POZOR! Nesplést s toazimním.
papír, tužka provázky a řemeny	na dopisy nejen domů na nouzové připevňování čehokoliv
peníze	bez peněz do hospody nelez!
cestovní pas	v žádném případě ne kšandy!
průkaz pojištěnce VZP	pakliže jsi u nich pojištěn(a)

Pro nositele doupat:

ležák	tmavý
tepelný štít	aby nás noční chlad nepřekvapil
šňůry kotevní i křížové	na sušení prádla
kolíky	jen ty správné
plachta	až budem mít vítr v zádech
pobočné světlo	na svícení přeci, na co jiného?

Doporučujeme:

foťák a filmy	jinak nám to nikdo neuvěří...
slovník česko – slovenský	a vy víte, co je to řava, rušeň nebo drevokocúr?
dostatek igelitových sáčků společenské hry a hudební nástroje	nenecháváme bordel v lese kuželky, piano, rumbakoule, míče, komické převleky a písně do nepohody

Pro navigátory:

mapa

9x podrobná cykloturistická
mapa

1 : 100 000 Vojenský
kartografický ústav, š.p.,
Harmanec 1997

busola, kompas, sextant a dalekohled

k ničemu

Toto vybavení mít v dostatečném množství, abys to mohl(a) případně půjčovat kamarádům, kteří stoprocentně nejméně polovinu věcí zapomenou doma. Pak to všechno zabalit nejprve do igelitových tašek a pak při pokusu naskládat to do bágků, zjistit, že to tam za nic na světě nejde narvat. Tak to zase celý vybalit a něco zredukovat (např. počet ponožek apod.) a pokus vecpat to dovnitř opakovat do té doby, až celá halda krámů zmizí uvnitř bágků (včetně bágků předních) a ty neprasknou.

Takže to by, myslím, stačilo. Je vám jasný, že teď už vám nezbyvá nic jiného, než s námi přeci jenom vyjet?

Tak nashledanou na EXPEDICI 1999!

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 16. stránka.

© Hell's Tour +
1999
Neprodejné

Jste sice teprve na 16.stránce, ale nezoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Předpokládám, že jste pozvánku četli pozorně a nic vám neuniklo. Ještě maličkost. Z taktických důvodů jsme posunuli start na 10.7. Později se ukázalo, že to byl tah více než výborný. 10. je totiž sobota. A samozřejmě největší nápor na železnici směrem z Prahy je vždy v pátek. No a definitivně jedeme čtyři.

Miloslav Dig Mayer

Nar.: v době, kdy se ještě
nevědělo, že vznikne Hell's

Markéta Želva Hroudová

Nar.: ve starší době
hroudové

MARTIN BUŘIČ

NAR.: VELMI NEDÁVNO

Michal Mouse Marek

**NAR.: ŠTÍTEK NENALEZEN,
VÝROBNÍ ČÍSLO NEZJIŠTĚNO**

Pozn.: typ písma u každého účastníka odpovídá písmu v dalším textu. Tj. když někdo něco dodal, je to psáno jeho písmem.

VAROVÁNÍ MINISTERSTVA ZDRAVOTNICTVÍ:

CYKLOTURISTIKA NEPROSPÍVÁ LENOSTI

Někteří lidé jsou podivíni, někteří jsou blázni, někteří blázni to o sobě i vědí a někteří se tím dokonce chlubí.

EXPEDICE 99

Další rok na smetišti dějin. Nevadí. Právě dnes, tímto okamžikem začíná Expedice 99. Ráno jsme se dle dohody měli sejít na stadiónu. Martin dorazil dokonce už chvíli před osmou hodinou. Začal zběsile zvonit, čímž nás jednak vzbudil, a zároveň donutil vstát a začít se připravovat. Dobalovalo se, opravovaly se poslední drobnosti (např. bylo potřeba vymyslet a vyrobit uchycení pro „majka“ od mojí vysílačky), snídali jsme a konzultovali počty triček, paštik a faktorů u opalovacích krémů. Do toho nás všechny mírně znervózňovalo to, že se ještě nedostavil Michal. V devět mu Dig zavolal, kde je. Prý už byl nějakou dobu vzhůru, ale já myslím, že ho tím telefonátem akorát probudil. Každopádně, na stadión dorazil v deset a v jedenáct odjíždíme. Loučíme se s kamarády, nulujeme tachometry a vyrážíme směr Hlavní nádraží.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha/Břeclav	0	1763	0	0	22

Jeli jsme vlakem do Břeclavi. Naložení kol v Praze na Hlavním nádraží probíhalo až neuvěřitelně hladce. Vše si samozřejmě nakládáme sami. Cestou díky tomu, že sedíme ve druhé polovině služebního vagónu, jdeme několikrát na žádost vlakvedoucího přeskládat naše miláčky. Nutno přiznat, že jsme zabrali více než polovinu nákladního prostoru. Na nádražích, kde vlak zastavoval, sledujeme rozzuřené cyklisty, kteří se do vlaku nedostali. Dva šli tak daleko, že si vzali svá popojíždědla do chodbičky už tak nacpaného vagónu.

Břeclav nás přivítala dešťovými mraky a poprcháváním. Po vyložení kol z vlaku zjišťujeme škody. Je jich jako po střední havárii. Nejhuře dopadl Martin. Kromě zkrouceného zrcátka a dalších škrouchů přišel o celý stojan. Počáteční drobný deštěk se vzápětí poté, co jsme se rozhodli přeci jenom odjet z nádražní budovy, kde jsme to kapání přečkávali, změnil v průtrž mračen. Jeli jsme asi 3 km za město a schovali se u benzinové pumpy. Přihodil se následující dialog:

Dig: „Hádejte kdo doplnil olejničku“ ... chvíle napětí ... „nikdo.“

Markéta: „Kdo maže, ten jede.“

Martin: „A kdo jede, ten zmokne.“

Přestalo pršet, jedeme zase dál. Na hranice je to už jenom kousek. Jede se, v rámci vlhka, dobře. Zastavujeme na celnici a

žádáme celníky o razítko do pasu. Když nás uviděli, nezmohli se ani na slovo, sebrali naše pasy a zmizeli v budce. Čekali jsme dost dlouho. Pravděpodobně si nemohli za nic na světě vzpomenout, kam razítko po posledním použití odložili. Kousek za hranicema se přihnaly takový ošklivý černý dešťový mraky. Bylo jasné, že tomu, co se bude dít v následujících minutách, neujedeme. Zastavili jsme ve vesnici a schovali se v autobusové zastávce. Za okamžik začalo hustě lejt. Dig zkouší vysílačku. Na vlnách CB je však úplné ticho. Ani nám není příliš do hovoru. Říkám si, to nám to teda pěkně začíná. Jestli to takhle půjde dál, měli bychom začít přemýšlet o zkracování trasy a pomalu se loučit s atraktivními místy, která chceme vidět. Navíc jsme vyjeli o den později ... *Nech toho. Je teprve první den a máme ještě časové rezervy. Kromě toho není nic tak horké, jak se to uvaří ...*

Naštěstí dešť po chvíli přestal, takže zase jedeme. Je to tu po rovině, jede se dobře. Zvykám si na jízdu s předními bágly. Kolo je totiž díky nim velmi stabilní a vnutit mu myšlenku, že se bude měnit směr, není jen tak. Musím proto dávat mnohem větší pozor při manévrování. Po rovince to ale docela jde. Jede se dokonce tak dobře, že jsme minuli místo plánovaného noclehu. Hledáme jiné, protože se rychle blíží večer a navíc hrozí další dešť. Kdykoliv ale odbočíme někam do lesa, objeví se nápisy, že je to tu soukromé. *Kromě toho tu mají 3t kom/os³. (3 tuny komárů na osobu*

krychlovou) a besnotu. Besnota je po našem vzteklinu. To jen tak na okraj pro ty, kteří nevládnou slovenštinou. Nezávidím jim to. Nakonec jsme našli místočko, moc pěkné a jen s jednou tunou komárů. Ale i to stačilo na bezesnou noc plnou bzučení, píchání a kousání otravného hmyzu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Malacky	41.5	1805	42.4	20.1	27 - 16

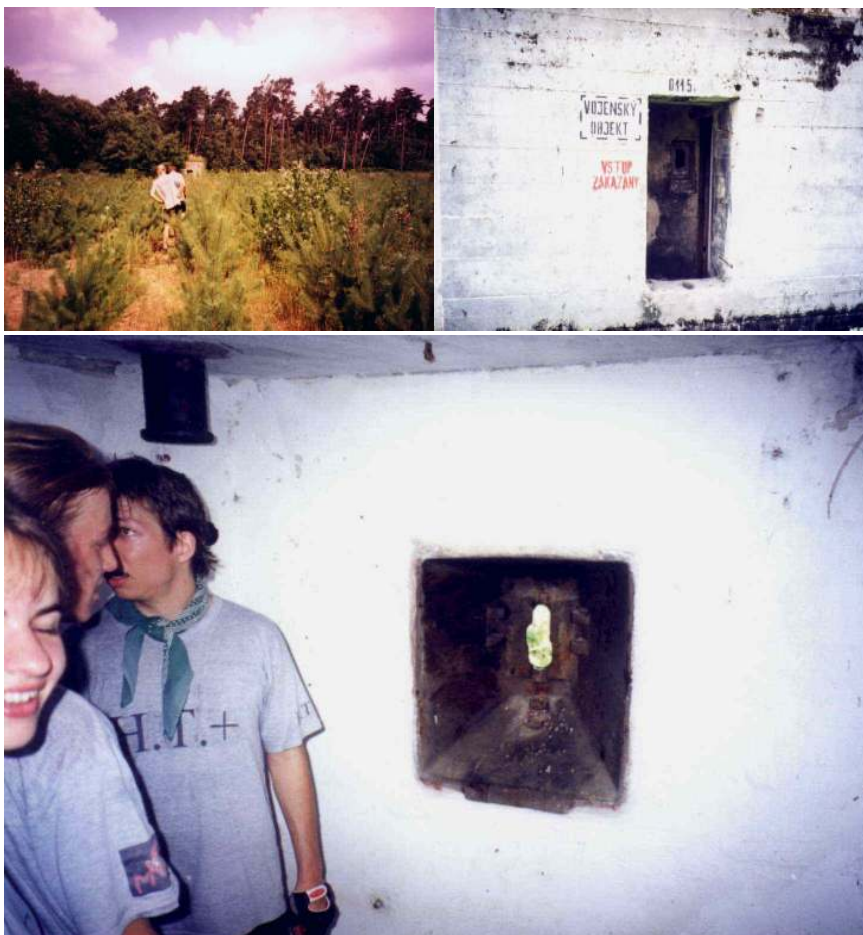
Ráno 11.7. neděle

Je to strašný. Koušou, bzučej a jsou hnusný! Vstáváme, balíme, snídáme a pryč odtud!

Jste sice teprve na 22.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Jedeme do Malacek. Na předměstí jsme zaregistrovali otevřenou sámošku, zastavili u ní a nakoupili vodu a rohlíčky. Dost dlouho nám potom trvalo, než jsme se vymotali z města. Hledali jsme totiž výjezd na Plavecký Štvrtok (měla tam vést modrá cykloznačka). Ona silnička byla zamaskována mezi paneláky tak dokonale, že jsme jí našli až na potřetí. Jeli jsme po rovince, hovořili spolu pomocí vysílaček a byla pohodička. Také jsme navštívili opevnění ze začátku války.

Blížili jsme se k Bratislavě. Už byla dokonce vidět špička televizního vysílače. Pak cesta vedla kousek z kopce. Rozjeli jsme to a v bujarém veselí nekoukali kam jedem. Byla tam obrovská

louže. Kluci jeli přede mnou. Martin mě ještě stačil upozornit na díru, kterou louže ukrývala. Protože do té hrozný díry vletěl Dig. A způsobil tím sobě těžkej škrouch a svému kolečku velkou bolístku. Jen tak tak stačil zastavit o křoví v protisměru podél silnice. Proražená duše, pobouchaný zadní (čerstvý, nový) ráfek a odřený plášť v kritickém místě. Do toho zle otlučená kolena, obzvláště to pravé.

No, asi tak: Jedu si takhle padesátkou z kopečka, „palubní rozhlas“ hraje na plný výkon, svítí slunce a je hezky. Kus před sebou vidím obrovskou kaluž přes celou silnici a část přilehlého pole. Přibrzdíuji na dvacet a připravuji se na manévr projetí kaluže. Naproti však jede na kole nějaký strejda a vychází to tak, že se mineme uprostřed jezera. To se mi nelíbí. Znovu brzdím, na palubě svítí 15 km/h, človíček právě opouští vodu. Trochu to s ním hází. Nejspíš to tam bude rozbitý. Pojedu prostředkem. Ten bývá nejmíň poškozený. Vjíždím do kaluže. Najednou někde zespoda hrozná rána. Ohromná síla mě nadhodila v sedle. Někde mě něco hodně bolí. Obraz ztrácí barvy a poměrně rychle mizí úplně. Podle posledního snímku v mé paměti je napravo příkop a pole, oboje plné vody. Tudy ne. Vlevo jsou nějaké stromy, malá stránka nahoru a roští. Dobře doleva. Druhá rána. Mám pocit křeče v pravé ruce. Z levé strany přichází série lehkých nárazů. To bude to roští a jeho větvičky. Zdá se mi, že kolo zastavilo. Čekám, na kterou stranu se nakloní. Kolo pořád stojí rovně. To je divný. Naskočil černobílý obraz. Co to ... coto??? No toto!! To je větev. A pár centimetrů od obličeje. Ech klika!! Už vím, co mě to bolí. Obě kolena. Kolo pořád stojí. Z kolen mi vytéká krev. Ani pokus o opuštění kola nevyšel. Bolí to dost. Je tu Martin a pokouší se mi pomoci ze sedla. Teprve, když se mi po nějaké době podařilo ustoupit od kola, odhaluji škody. Je jich až až. Snad se to podaří opravit. Ale nejdříve chci napít. Nějak mi vyschlo. A pak by mě dost zajímalo, co se to vlastně stalo.

Michal se pokouší zjistit hloubku propasti, kterou Dig projel. Nedaří se mu však najít takový klacek, který by v kaluži nezmizel na výšku celý. Když takhle namočil půl lesa, našel konečně větev, která dosáhla až na dno.

Takhle je to hluboký (cca 30 cm)

A takhle to dopadlo

Dig si sedl na zem a s pomocí, hlavně kluků, začal spravovat kolo, lepit duši a tak. Já jsem bezradně pobíhala okolo a snažila se projíždějící auta a cyklisty na tu díru alespoň upozornit. Kolo bylo za chvíli spraveno, ale Dig nebyl skrz bolest v koleně schopen další jízdy. Dohodli jsme se, že to každopádně dneska co nejdříve zakončíme. Zítra potom dojedeme do Bratislavy a dokoupíme tam potřebné náhradní díly na Digovo kolo a Martinovi novou nožičku ke stojánku. Michal vytáhl tažný špagát a chvíli Diga na kole táhl. Podle mapy to nemělo být daleko k řece Moravě, cesta vede kousek od ní. Tam chceme. Pak si táhnutí vyzkoušel i Martin a za chvíli jsme byli u řeky.

Táboříme na břehu pod stromem. Na druhé straně je Rakousko. Dig spravuje nárazem poškozené rádio na kole, Martin mu asistuje a Michal posílá komusi SMS zprávy. Já se jdu vykoupat.

Najednou se přihnala bouřka. Rychle jsme přehodili přes kola plachtu a v mezičase, kdy na chvíli přestalo pršet, jsme postavili doupě. Zalezli jsme právě včas. Začaly totiž padat kroupy. Nebyly to obyčejné kroupy – byly placatý. Martin je pojmenoval lentilky. Na výšku měly cca 1 cm a na šířku 3 cm. *To snad bylo poprvé, kdy bylo doupě vystaveno krupobití.*

No, a jako bonbónek navrch začal foukat silný nárazový vítr. Šel z toho takový rámus, že jsme s Markétou na sebe řvali asi z půl metru a slyšeli jsme se jen tak tak. Kluky, kteří mají doupě dva metry od nás vůbec neslyšíme a co víc, i špatně vidíme. Asi po dvaceti minutách se vítr utišil, přestaly padat kroupy a už jen prší. Zato vydatně. I to přestalo a hned se objevili komáři. Odstraňujeme škody. Na Rakouské straně řeky pořád hřmí. Utáhli jsme všechny šňůry a připravili doupě na další bouřku. Přišla. A byla horší, než předešlá. Zvlášť poryvy větru byly silnější. Uprostřed největšího lijáku a skučení větru se z vrby nad námi ulomila větev. Díky příznivému směru větru nás o metr při pádu minula. Bouřka běsnila necelou hodinu. Něco podobného jsem zažil snad jen v „prvním“ Holandsku, kde nám bouře u moře zcela rozmetala doupata a pak nás tři hodiny nepřetržitě sprchovala, během čehož, díky rámusu, nebyla možná akustická domluva ani z huby do ucha. Vítr slábne, kroupy ustaly, déšť je v podstatě mírný. Škody: natržená plachta v oblasti příchytu. Druhé doupě je na tom stejně. To není zlá bilance na to, co jsme právě prožili. Přišel k nám Martin na návštěvu. Ležíme, povídáme si a zase odněkud vylezli komáři. To snad není pravda! Koušou, bzučej, serou mě a jsou vůbec na zabití. Ale jen počkejte! Zítra koupíme Repellent! Setmělo se, jdeme spát.

Ještě před úplným zalehnutím Michal vybírá vodu z plachty.

Shodli jsme se na tom, že během 24 hodin jsme zažili kromě sněhové bouře snad úplně všechno: zimu a studený nepříjemný déšť, strašný vedro, náhlou bouřku, kroupy, poryvy větru, o nehodách a škodách za tak krátkou chvíli raději ani nemluvě.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Dev. Jazero	31.6	1838	33.0	16.5	34 - 17

Ráno 12.7. pondělí

Noc byla strašná. Komárů bylo tentokrát 18 t/os³ a všichni využívali mojí snížené pohyblivosti. Hajzlové! Snídáme, bavíme se o všem možném, včetně znalosti cizích jazyků. Michal prohlásil, že jeho angličtina je jako když vylámeš zuby u hřebenu. Čeká nás cesta podél řeky do Bratislavy. Vítr se ovšem oproti včerejšku otočil o 180 stupňů. Takže fouká od Bratislavy, navíc docela dost silně. Balíme saky paky a vyjíždíme.

Jste sice teprve na 27.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Mně se jede dost blbě. Přece jenom kolena jsou pro jízdu na kole dost potřeba. Po 3 km jsem schopen jet 12km/h. Zvolna se přibližujeme k Bratislavě. Je pod mrakem, mně se jede vyloženě blbě. Míjíme Devín, neuvěřitelně obrovské dílo.

A jsme tu. Bratislava. Strašné město.

Zamířili jsme do centra a hledali potřebné obchody. Nejprve samozřejmě potraviny, potom obchod s elektronikou a nakonec cyklopotřeby. Dig tu zakoupil nového walkmana (*poté, co se*

stávající rozpadl vlivem včerejší nehody) a Martin nový stojánek. Víc jsme se nechtěli v hlavním městě Slovenské republiky zdržovat. Jenže náhoda tomu chtěla, že jsme na křižovatce špatně odbočili, a místo na výpadek ven z města jsme se dostali na druhý břeh Dunaje. A navíc začalo zase pršet. Schovali jsme se pod mostem s výhledem na Bratislavský Hrad.

Dig začal vyměňovat walkmana a já s Martinem, řízena Digovou vysílačkou, jsem se vydala zpět do města, shánět plynovou páječku. Byla totiž nezbytná k opravě mých zadních výstražných světel. Po mnoha neúspěšných pokusech, kdy jsme Digovi přes vysílačku popsali, co vidíme ve výloze, jsme našli kýžený obchod a pájku koupili. Když začalo zase svítit sluníčko, byly už všechny opravy u konce a mohlo se jet. *Motáme se městem a chceme ven, ale moc nám to nejde. Ještě jsme v malém obchůdku na okraji doplnili snědené potraviny, vypité tekutiny a koupili repelent, který prý nejen odpuzuje, ale i zabíjí (Hmyz). Tak snad přežijem.*

Pak nám poradil jeden domorodec, kudy dál. Po pár těžkých dopravních přestupcích jsme se ocitli na Dunajské stezce. Jede se dobře, v rámci mého poškození. Teď po 25ti km jsem schopen jet 22km/h.

Kecáme, děláme blbiny a snažíme se prorazit protivítr, který nás od rána otravuje. Stezka vede podél Dunaje a je pokračováním Dunajské stezky v Rakousku a Německu. Po několika kilometrech se Dunaj napravo od nás začal rozšiřovat, jeho tok se viditelně zpomalil a protivítr zesílil. Ano, ocitli jsme se na začátku neuvěřitelně obrovského vodního díla Gabčíkovo. Jeli jsme dál a zírali na tu rozlohu. Na druhý břeh skoro nebylo vidět. Jelo by se tu úžasně, kdyby tolik nefoukal ten protivítr.

Brzy nás vyřídil natolik, že jsme museli na chvíli zastavit, odpočinout si a doplnit energii malou sušenkovou svačinkou. Pauzu jsme využili také k navázání komunikace s Prahou prostřednictvím SMS zpráv. Pak jsme pokračovali po hrázi

dál. Blbli jsme, jezdili za sebou, „v hadu“ a protijedoucí nevěřili. Přijeli jsme k malé kamínkovité plážičce a rozhodli se vyzkoušet Gabčíkovskou vodu.

Protože se však blížily černý mraky a v dáli se blýskalo a hřmělo, proběhlo koupání velice rychle. Šup do vody a hned zase z vody. Bouřka nás však minula, takže nebyl průběh další cesty ničím ohrožen. Akorát

v Šamoríně Dig rozhodl, že cesta po hrázi proti větru je dost namáhavá a postup pomalý, pročez sjedeme z hráze a pokračovat budeme po silnici. Nutno přiznat, že se jelo opravdu líp. Sestavili jsme vzornou jízdní formaci a nasadili svižnější tempo. Problém nastal, až když jsme chtěli najít místo na nocleh. Všude kolem samá pole a žádný les. Když jsme odbočili na cestu, která vedla kamsi, kde jsme tušili stromy, byla na jejím konci skládka. Dig si postavil svoje kolo na stojan a rozhlížel se po krajině. Nožička stojánku však nevydržela tíhu kola, zlomila se a kolo se bez varování zřítilo na zem do bahna. *Jaká výhoda!* Vraceli jsme se po cestě zpátky a doupata postavili na malém travnatém plácku těsně vedle cesty. Museli jsme sice ze země vytrhat spoustu bodláků a doupata umístit blízko u sebe, ale nakonec tam bylo příjemně. Uvařili jsme rýži s kečupem, důkladně sebe a všechno okolo nastříkali repelentem (Difusilem) a pak jsme už jenom sledovali, jak to na ty hnusný komáry opravdu zabírá. Ale jak vidíte, některé návštěvníky doupěte to vůbec neodradilo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Gabčíkovo	31.5	1919	80.9	15.8	33 - 15

Ráno 13.7. úterý

Krásné probuzení, noc proběhla bez bzučení a kousání. Během snídaně debatujeme o tom, co je ovoce, co zelenina a hlavně podle čeho se to rozlišuje. Hlavní problém je, že se neshodneme, kam zařadit meloun. Kluci tvrdí, že to je zelenina,

ale to přeci není možný. Já tvrdím, že jde o ovoce. Takže opět navazujeme spojení s Prahou a žádáme o rozřešení. Text SMS zprávy: „Expedice na pokraji zániku. Je meloun ovoce, nebo zelenina? Odpovězte obratem.“ Než přijde odpověď bude meloun ovoce.

Tak to ne!! Je zelenina! A vůbec, radši pojedeme. Kontrola poškození: zničený stojan na mém kole, moje koleno má barvu letní oblohy před bouří a uvnitř se děje něco neskutečného. Vše ostatní funguje normálně. Balíme, odjíždíme.

V Gabčíkově dokupujeme potraviny, zatímco se Dig a Michal vydali někam splášit železnou tyčku nebo něco, pomocí čeho by se daly opravit stojánky. *Sehnat cokoli na kola je tady problém. Gabčíkovo je velmi známé a populární, ale ve skutečnosti je to neuvěřitelná prdel. Pravdou však je, že tu mají Technické služby. Tam jsme se nějak ocitli a vydyndali na místních pracovníkách kulatinu o průměru 10 mm nařezanou přesně na míru a opracovanou na koncích.*

Na ceduli se skví nápis TECHNICKÉ SLUŽBY MĚSTA GABČÍKOVO.

Pak jsme seděli před obchodem, cpali jsme do sebe ovoce (meloun), (já jsem tedy jedl zeleninu a myslím, že kluci taky), jogurty a mlíko.

Z Gabčíkova jsme pokračovali po silnici opět docela svižným tempem. Blížilo se k polednímu, slunce pražilo a začalo být pěkný vedro. V Sápu jsme projížděli kolem hospůdky. Dig zastavil a zeptal se, co bychom řekli obědu v restauraci. Jeho návrh byl přijat s všeobecným nadšením. Zaparkovali jsme kola hned vedle starých hasičských vozů a vešli dovnitř.

Interiér restaurace byl ve stylu „středověk“. Opravdu hezký. Pak přinesli jídelní lístek. Zpočátku jsme měli trochu problémy porozumět některým slovenským názvům jídel. O maďarských ani nemluvě. Martin si dokonce vzal na pomoc anglický jídelníček, ale moc platné mu to, myslím, nebylo. Nakonec si přeci jenom každý vybral. Kluci si statečně objednali „Morčacie prsia“ na už nevím jaký způsob. Byli spokojeni. Pak jsme se dozvěděli, že šlo o krutí prsa. Provedli jsme ještě zběžnou anketu, zda je meloun ovoce nebo

zelenina. Výsledek mne potěšil. Paní servírka totiž tvrdila, že jde o ovoce.

Vyšli jsme před hospodu a vedro nás praštilo přes čumák. Tak tohle teda ne! Jede se někam k vodě. Nemuseli jsme naštěstí jezdit nikam daleko. Hned za vesnicí tekl Dunaj

a pokračovala naše známá Dunajská stezka. Úspěšně jsme našli vlez do vody a užívali si jejího chladu a mohutného proudu. Zatímco my jsme blbli ve vodě, Michal stál na břehu a přemýšlel, jestli se mu vlastně do vody chce. Vůbec mu nevadili ti komáři, kteří se na něj v tu ránu sesypali. Takže myslím, že nakonec do vody vlezl jenom proto, aby utekl jejich bodání. Po koupeli jsme z výše uvedených důvodů rychle prchali po hrázi dál. Celkem asi 15 km. Pak se zničehonic změnil terén stezky.

Místo příjemné asfaltky tu byla vymletá cesta a kamínky. Na mapě červeně zářil pro tento kus cesty nápis MTB (mountain bike). Usoudili jsme, že půjde o cestu pro drsné bikery jedoucí na odlehčených a odpružených, terénních strojích, a odbočili jsme z hráze pryč. V ten moment se na Martinově kole povolilo a otevřelo sedmikolečko. Zastavili jsme. Následující akce už probíhaly podle naučeného scénáře. Pracovali jsme jako tým vzorně: rychle a profesionálně. Martin s Michalem odstrojili kolo, Dig to celý sundal, prohlédl a analyzoval chybu. *Došlo k tomu, že se rozšroubovala matice uzavírající ložiskovou část, následkem čehož se z toho vysypalo milión malých kuliček.* Sesbírali jsme je a pokusili se dát zpět. Bohužel se ukázalo, že jich ještě dva milióny chybí. Z toho, co kluci říkají, jsem pochopila, že ty kuličky tam budou jedna z nejdůležitějších součástí. Nejsem jim však nic platná, a tak mi nezbyvá, než abych to celý z povzdálí sledovala a provedla shrnutí. Tak tedy: máme zatím najeto necelých 30 km, je 16.00 hod. Martinovo kolo nepůjde opravit jinak, než že z něj Dig vyrobí tzv. „furtošlap“. Jde o takovou tu věc, kdy se pedály neustále točí, ať cyklista šlape nebo ne. K vidění možno na velmi starých typech bicyklů. Je potřeba koupit nové sedmikolečko. První slušnější město je až Komárno, což je asi 30 km odtud. V 16.15 jsme se rozhodli stihnout do Komárna dojet před zavírací hodinou. Jedeme přes Číčov. V Číčově nás domorodec, mimochodem milý pán, poslal do místních domácích potřeb. Měli tam na kolo snad úplně všechno, jenom sedmikolečka ne. Uháníme tedy do Velkého Mederu, kde údajně má být nějaký servis. Martin chudák musí šlapat tak, jak mu poroučí jeho kolo. Pak se nám přiznal, že jet na „furtošlapu“ 9 km proti větru stálou rychlostí 30 km/h je opravdu lahůdka. *Bohužel ani ve Velkém Mederu jsme neuspěli. Měli tam sice prodejnou s náhradními dílami na auta a kola, nicméně sedmikolečka jim pravděpodobně zrovna došla.* Tak jsme si aspoň došli do samošky a posvačili jsme. Pak jsme se chtěli nechtěli zase museli vrátit skoro až k místu poruchy, nicméně provedli jsme změnu trasy tak, že jsme se přeci jenom alespoň trošku ke Komárnu přibližovali. Za Velkým Kosihamu jsme se zase napojili na hráz. Cesta byla kamínkovitá a docela to šlo. Při každé zastávce nás však zase hryžou svině (komáři). Tak strašně, že z hráze po několika kilometrech opět zdrháme. Při příjezdu do Zlatný na Ostrově jsme už dost unaveni.

Není divu, máme už najeto 80 km, dneska ovšem docela náročných. Hledáme nocleh. Vyjíždíme z města ven. Všude kolem je beznadějná rovina a žádné les. K Dunaji se nám skrz ty komáry vůbec nechce. Při průjezdu městem jsme si všimli šipky s nápisem „KEMP“. Vítězí lenost nad romantikou, a tak onen kemp hledáme. Není to ovšem tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát. Místní navigace je omezena pouze na tuto jednu směrovku a ve městě o něm nikdo z lidí, zdá se, neví. Nakonec se mladé maďarsko-slovenské slečny na zastávce autobusu přeci jenom dohodly a s chichotáním nám cestu popsaly. Hurá! Našli jsme to. Kemp byl vytvořen pravděpodobně z městského parku. Jsme v něm sami. Za poměrně směšnou cenu jsme využili všeho, co nám onen kemp nabízel: WC, teplou vodu, kuchyňku a lavičky, kde jsme si uvařili večeři. Po ní mi kluci popřáli k svátku. Ve

Velkém Mederu totiž koupili víno a tyčinky, což mi ve zmatku kolem sedmikolečka uniklo. Je to super. Od Martina jsem pak ještě navíc dostala mini baterku a depozitní list na 100 000 Kč u AB Banky v Mladé Boleslavi.

Samozřejmě pravej.

Stává se ze mě skoromilionářka. Ne ne, kdepak, nikomu z toho nic nedám ani nekoupím, to jsou moje penízky. Když jsme šli spát, blýskalo se, takže jsme raději postavili doupě. Když už jsme s Digem

skoro usínali, Martinovi a Michalovi s tichým ale důrazným

žuchnutím doupě spadlo. No, jak si kdo ustele, tak si taky lehne. A vtom nejlepším, jako vždy, pípá něčí mobil. Michalův. Právě jsme dostali SMS zprávu z Prahy. Píše Káča: „Meloun je zelenina, je to jisté, zjištěno u zelináře.“ *Ještě že jsem nepodlehl a celou dobu konzumace melounu jsem jedl zeleninu. Ted' by se mi to v břiše přičilo.* „No dobrá no. A co?!! Zelinář stejně není študovanej“. „A nevadí, že se tím tak trochu živí ...“ „Ne, stejně tomu nevěřím. A trvám na ověření ještě z dalších zdrojů“. „*Tak si ověřuj, já jdu spát*“.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zlatná na Ostrove	31.5	2001	81.8	17.2	36 - 19

Ráno 14.7. středa

Budíme se v 7.00, kolem kempu za betonovou zdí jezdí auta a je tu tvrdá zem.

Za zdí je benzínka, ale vůbec nás netankovalo, že tam někdo celou noc tankoval. Po půl osmé začala mravencům šichta, což znamená, že začali houfně opouštět mraveniště a hnali se za prací, bohužel to všechno v bezprostřední blízkosti hlavové části ležáku, který používali jako dálnici. Čili běhali přímo přes nás. Ještě nikdy jsem neustupoval před mravencema!

Po snídani jsme zaplatili za nocleh a zase jeli dál. Přemýšleli jsme, z čeho tady ten kemp může být živ. Nikde kolem totiž vůbec nic není. Ani koupání, ani žádný památky, prostě nic. Nejbližší

město – Komárno. Tam jsme našli cyklopotřeby, Martin si koupil sedmikolečko a ihned ho s Digem namontovali. Ani maličko se mu při další jízdě po „furtošlapu“ nestýskalo. Osvěžili jsme se zmrzlinou,

v samošce na okraji města měli čerstvej chleba, takže bylo i o oběd postaráno. Snědli jsme ho s paštikami, salámy, másly a jinými doplňky na hrázi, kousek za Komárnem.

Pak jsme pokračovali dál po hrázi do Patinců. Jede se docela dobře. Povrch je tvořen udupanou hlínou a drobnými kamínky. Jenom pořád otravuje protivítr.

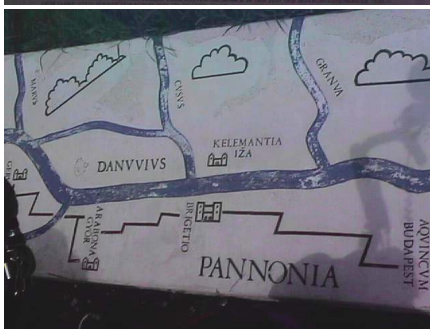
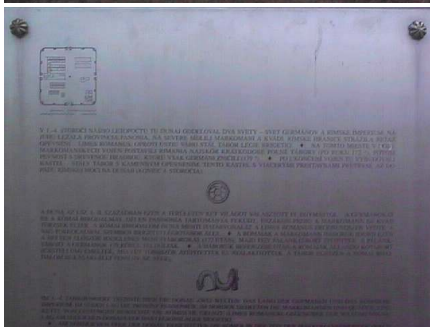
To, co vidíte, jsou opravdoví koně. Ale chovají se poněkud zcestně. To, že se tu pasou okolo cesty, budiž. Že je nikdo nehlídá, i to se dá překousnout. Ale když jsem chtěl, aby uhnuli a zahoukal jsem na ně sirénou a oni místo toho, aby uhnuli, se zhoufovali na cestě a zcela znemožnili průjezd, tak to jsem ještě nežral. Obrázek je bohužel pořízen dávno po té, co jsem je přemluvil, aby nás pustili dál.

Takhle teď vypadá stezka.

Kousek za místem s koňma jsme našli další zajímavost.

Jste sice teprve na 40.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušíte až na konec.

Co je to za zajímavost? Je to opevněný tábor Římských legií. Všechno je to krásně popsáno v několika jazycích, co se dochovalo jen v náznacích je dotaženo tak, aby se to dalo poznat, zkrátka pohráli si s tím. Při opouštění této památky si Martin zahrál na paragána. Neúspěšně. Skočil s rozběhem do hloubky asi dvou metrů, tam mu na mokré trávě uklouzly nohy a přepadl dozadu. A takto hladce si narazil kostrč. To se mu teď obzvlášť dobře pojede. Chvilí jsme mu dali na odpočinek a zas uháníme. Cyklostezka na hrázi skončila, jedeme po silnici. Cestou nás předjížděla dvojice českých cyklistů-turistů, pravděpodobně manželé (bágly totiž vezli oba). Na tom by nebylo nic pozoruhodného, kdyby nezačali mít

trapné poznámky ohledně velikosti našich bágů a množství s sebou vyvážených věcí. Píšu o tom proto, že takovíto lidé už potom Diga hlavně v Čechách přiváděli skoro až k nepřičetnosti. *Ano, mladá paní, určitě stačí jenom spacák a ...kreditní karta...* Když kluci zastavili ve vesnici na pivě, byla jsem ráda, že nám ti cyklisti ujeli. Z Patinců jsme pokračovali zase po silnici. Na nebi se honily mraky a foukal dost silnej protivítr. Přesto jsme jeli poměrně ostrým tempem až do Štůrova. Z dálky to město vypadalo ošklivě. Kouř z továrních komínů, prostě nic moc. Když jsme jím projížděli, objevila se před námi nádherná stavba.

Tohle tedy musím vidět zblízka. Jenže bylo už skoro šest, takže mě kluci nejprve nahnali do sámošky na nákup (se slovy: „ano jistě, je to krásný, ale jíst něco musíme“). Pak jsem hnala zase já je, směrem k té budově. Jenže ouvej! V cestě byla najednou řeka (Ipel') a most nikde. Na druhém břehu je Maďarsko. Ta stavba byla nějaká bazilika v maďarské části města. Tak jsme TO aspoň vyfotili, včetně mostu, který tu přeci jenom byl a vedl z obou stran jenom asi do jedné čtvrtiny řeky.

Jedeme pryč.

Po průjezdu tímto městem nastala nemalá a nemilá změna. Směr naší cesty se otočil o 90 stupňů a vjeli jsme do krajiny poněkud odlišného rázu, neboli začala být mírně zvlněná. (*Veget skončil, začaly kopce.*) Opravdu! Hned za městem jsme vystoupali na kopec, abychom ho potom mohli zase sjet dolu a ocitnout se tak v povodí řeky Ipeľ. Země je tady placka ohraničená horama. A ty hory zadržovaly mraky. A ty mraky byly nízký a černý a smrděly vodou. Raději jsme ve vesnici Salka zastavili u autobusové zastávky. Dobře jsme udělali. Sotva jsme se všichni natěsnali pod stříšku, spustil se slejvák. Ochladilo se a vypadalo to, že tady asi budeme dýl. Dig se marně pokoušel na rádiu naladit nemaďarskou stanici, nebo něco, kde by aspoň hráli. Naštěstí po nějaké době přeci jenom přestalo pršet. A jako dobré znamení se objevila krásná dvojí duha.

Jedeme dál. Už je večer, blíží se tma, takže hledáme místo na

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 44. stránka.

nocleh. Ten jsme našli u Malých Kosich v kukuřici. Teda ne přímo v ní, ale na travnatém plácku u kukuřičného pole.

Ten tu tábořil taky. A mnohem dříve než my!

Postavili jsme doupata, naloupili kukuřici a slezli jsme se v našem doupěti.

Jste sice teprve na 44.stránce, ale nezoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Kluci si uvařili polívku, kterou jsme jim vzápětí skoro celou snědli. No jo, asi nám jenom ta kukuřice, slané tyčinky a slaní medvědi nestačili. Ono totiž platí, že kdo nemaže, ten nejede a kdo nejí, ten ani nemaže.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Salka	45.0	2080	79.2	18.2	30 - 13

Ráno 15.7. čtvrtek

Probouzíme se do nádherného slunného rána. Je půl osmé. Včera jsme vytuhli těsně po desáté. Začíná být vedro a k tomu se zvedá severní vítr. Hádejte kam pojedeme... Správně, na sever. Jenže ještě než jsme mohli vyrazit, byla zapotřebí malá oprava řazení na mém kole. Nic vážného. Stará vytahaná pružina v přehazovačce způsobuje to, že se občas nedaří přehodit na nejlehčí nebo nejtěžší převod. A tak to Dig musí čas od času trochu poštelovat.

Tak, už to funguje, můžeme vyrazit. Opravdu jedeme proti větru. Ach jo! Jede to fakt špatně, přestože jedeme po rovině a v jízdní formaci. Zmožení protivětrém jsme dojeli do vesnice Bilovce. Jedno pivo bylo téměř nezbytností. Také jsme dotankovali do lahví

kofolu a chvíli debatili s místními o nedávných povodních. Při příjezdu do vesnice jsme totiž zaslechli hlášení z místního rozhlasu, že tudy v noci prošla povodňová vlna. Konstatovali jsme, že máme vlastně díky našemu jeden a půl dennímu zpoždění ohromnou kliku (Dig by vám pověděl jakou a odkud) a dál jeli volněji. Naštěstí rozvodněná řeka neohrožuje silnici. V Šahách na náměstí nás malý chlapeček informoval, že ještě předevedčírem až sem dosahovala voda. Opět si neodpustím tu poznámku o neuvěřitelné klíce. Nakoupili jsme a přímo před obchodem poobědvali jogurt s rohlíčky. Místní z nás zase nemůžou. Sedíme na schodech zadního traktu nějaké restaurace, čicháme cosi smaženého a baštíme rohlíky. A klasika, vedle nás je kontejner na odpadky. No co, aspoň to nemáme daleko ...

Cestou ze Šah se Martinovi vytrhl závit na levém pedálu. Vysvětlení pro ty nepřiliš technicky zdatné (např. já): upadla šlapka.

Je nutný návrat do města a nákup nové kliky. To je ta věc, ve které za normálních okolností šlapka drží. Martin se tam vydal s jedním pedálem, ten druhý tam měl připevněný jenom provizorně, a s Michalem. Dig si naštěstí ve městě všiml cyklistického obchodu a nasměroval je tam. Čekali jsme na ně na lesní odbočce vedoucí kamsi kolmo nahoru. Nikdy by mne nenapadlo, že by po ní někdo mohl jet. Po našem usídlení tudy samozřejmě chtěli projet dva lidi. Kluci se vrátili s novým tácem a klikama docela brzo. Martin se pochlubil, že mu ten provizorně upevněný pedál po pár set metrech upadl, takže těch celých 8 km absolvoval pouze s jedním pedálem. Vytahoval se, jakou jel průměrnou a maximální rychlostí. Novou šlapku Dig bleskově vyměnil a mohlo se jet dál.

Jeli jsme po rovině podporováni příznivým větrem, takže jsme zanedlouho a bez problémů urazili 30 km. Ve vesnici Želovce jsme zastavili v hospodě na večeři. Dožadovala jsem se halušek uvedených v jídelním lístku, ale

bohužel je neměli. Takže jsem byla nucena dát si jako kluci nějakou drůbež. Z hospody odcházíme ve 20 hodin. Pokud bychom chtěli nahnat alespoň to půldenní zpoždění, museli bychom ujet ještě asi 25 km. Uvidíme. Přeci jenom máme už v nohách našlapanej nějaký ten kilometr a dneska docela dost náročněj. Jedeme dál, zkusíme to zpoždění alespoň nezvětšovat. Za Malým Krtíšem zdoláváme sedmiprocentní stoupání. Už bychom rádi zalezli, ale není kam. Jedeme podél rozvodněné řeky, kde řvou žáby a všude je vlhko a chlad. A navíc už je úplná tma. Před vesnicí Trenč jsme odbočili na polní cestu. Narazili jsme na opuštěnou budovu a po průzkumu složili hlavu v „hotelovém pokoji číslo 0973“ (v garážích opuštěného JRD). Uléháme ve 23.00. Stalo se to, že jsme dokonce dojeli o pár kilometrů dál, než jsme původně chtěli. Půldenní ztráta je smazána.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Trenč	48.5	2181	100.1	19.6	34 - 13

Ráno 15.7. pátek

Ráno nás budí brutálním zvoněním kostelní zvon. Jeho zvuk nás otravoval deset minut. Později se ukázalo, že kostel je jen pár kroků od nás. Už chápou proč lidé z města nemají rádi pámbíčkáře. Je čtvrt na devět.

S Digem jdeme prolézt ostatní budovy JRD. Vše je opuštěné a vykradené. Po průzkumu balíme, snídáme a odjíždíme. Je nádherný den, jede se dobře. Zastavili jsme akorát na tradiční mléko-jogurtovou svačinu a pokračovali do Filákova.

Mají tam hrad. Dig potřebuje kvůli bolesti v koleni odpočinek, který s Martinem využíváme na prohlídku hradu.

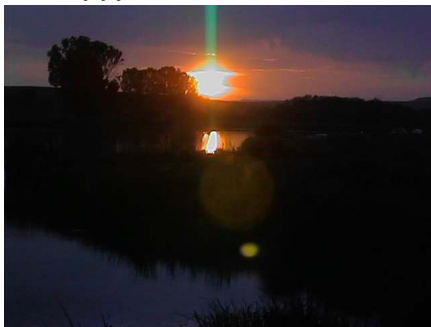

Jste sice teprve na 49.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Michal je líný a tak zůstává s Digem pod hradem. Hrad byl postaven na kopci, jež byl před miliónem let sopka. Mnoho z něj už nezůstalo. Po prohlídce jsme nakoupili zásoby na víkend a jeli dál. Město Filákov má tři výjezdy. *Jedním jsme přijeli a hádejte, kterým ze zbývajících dvou jsme odjeli.* Samozřejmě, že tím špatným. Museli jsme se asi 2 km vracet. Jela jsem první, protože je jasný, kdo za to mohl. Kvůli Digovu kolenu udržuju pomalejší tempo, 18 - 20 km/h. V jedné zatáčce nás však předjel a rychlostí někde kolem 28 km/h zmizel v dáli. I Martin nad tím kroutí hlavou. *To sice bylo moc fajn, že jedeme pomalu, ale kdo to má vydržet. Když jedu pomalu, dost mě to bolí.* Svítí slunce a jede se moc pěkně. Terén je mírně zvlněný, projíždíme Cerovou vrchovinou. Okolo nás jsou kopečky, je to tu hezký. Postup je dobrý, i průměrná rychlost roste. Projíždíme Martinovou vesnicí. Ani se nám nepochlubil, že má vesnici.

V každé vesničce tady je hlavní dominantou kostel. V Čechách má sice taky každá vesnice kostel, ale tady je kostel v každé vesnici úplně odlišný od těch ostatních. Liší se velikostí, barvou nebo tvarem střechy. Bez problémů a výraznějších zážitků jsme dojeli do Číže. Zde jsme hledali cestičku, kterou jsme si hodlali zkrátit trasu asi o 3 kilometry. Vyjeli jsme však po špatné cestě, ale zase jsme našli malou přehradu, u které jsme se utábořili.

Vykoupali jsme se, najedli a hráli si s dalekohledem.

Zkoumali jsme, jestli ta cedule na protějším břehu náhodou nezakazuje koupání. V rámci večerní procházky jsme pak zjistili, že zakazuje rybolov.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Číž	45.0	2264	81.8	18.8	32 - 18

Ráno 17.7. sobota

Od rána nás soustavně budí maďarské kecý rybářů z protějšího břehu. Dig už je ze všeho tak zblblý, že se mu dokonce zdají sny v maďarštině. *Bodejť bych z toho nebyl zpitomělej, když od Bratislavy jsou všude maďarsko-slovenský nápisy a slovenštinu je slyšet jen velmi zřídka.* Ještě že dnes už pojedeme více do vnitrozemí. Ale zase opustíme relativní rovinu a čekají nás kopce Slovenského Krasu. Včera Markéta tvrdila, že tudy prošlo zvíře, chvílku řápkalo kolem a pak skočilo do vody a odplavalo. Pronášeli jsme takové věci, že to byl malinkej dinosaur a podobně. Nééé, byla to ondatra. Dneska jsme viděli co to bylo. Obyčejná vydra.

Jste sice teprve na 51.stránce, ale nezoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Bohužel odhalila moje počínání s foťákem a přestože původně plavala přímo proti objektivu, dva metry od břehu se potopila a už se neukázala.

Odjezd. Dojeli jsme do vesnice Rumince vzdálené od nocležiště 10 km, našli krám, doplnili zásoby a dali se do řeči s místními. Je to s podivem, ale vědí tu o nás. Kde jsme spali, kdy jsme odjížděli a pod. Ještě jsme jim doplnili kam jedeme a pak vzhůru do sedel. Jede se dobře, počasí nám přeje, minuli jsme odbočku. Nevadí, trochu si zajedeme a zase se napojíme na trasu. v Tornaľe. Odtamtud jedeme po hlavní silnici. Fouká pro změnu protivítr, takže nic moc. Máme hlad. Dig vydává pokyn: jídlo až na Gombasku. Ve tři odpoledne zastavujeme u Gombasecké jaskyně a jdeme na prohlídku. Jednak proto, že to má být jedna z nejkrásnějších jeskyní Slovenského krasu a jednak proto, že chceme oddálit jízdu do stoupání, které nás čeká. Jeskyně byla objevena poměrně nedávno. Je opravdu moc hezká. Zaujaly mě hlavně nádherný hluboký jezírka s modrou vodou a dlouhé tenké krápníky vypadající jako špagety. Nejdelší mají kolem dvou metrů. Slečnu průvodkyni jsme přemluvili k jedné fotografii a tak máme Hell's v jeskyni zdokumentováno.

Po prohlídce nasedáme na naše kola a pokračujeme vzhůru. Čeká nás strašný stoupání, ale aspoň se zahřejeme. V jeskyni jsme totiž pěkně vymrzli. No dobře, zahřát, ale na to by bývala byla stačila jediná serpentýnka tohoto dokopce. A tady jich je aspoň deset. Asi v polovině u nás zastavilo auto a řidič se nás pokoušel odradit od dalšího stoupání tím, že nám řekl, že se nahoře vylila nějaká jezírka a voda z nich zaplavila silnici v délce asi 200 m a hloubce 75 cm. Připadá nám to být úplná hovadina a tak jedeme dál. Konečně jsme úplně nahoře, ve vesnici Sulica. Chceme se jít někam najíst, ale v hospodě, kterou jsme našli, nevařej. Jedeme dál. Sjíždíme zase dolů. Najednou je tu místo silnice jezero.

Co teď? Jak to bude hluboký? Projedeme to? Musíme! Nic jiného nám nezbývá. Vrátit se – to by nás zabilo. Provádíme opatření pro

minimalizaci případných škod namočením nás a našich věcí. Připevnili jsme přední bágly nahoru na zadní, přezuli se do sandálů, sundali ponožky a vyrazili.

Nakonec to nebylo tak strašný. Namocený jsme měli akorát spodní části zadních bágů. Všechno jsme zase dali zpátky na svá místa a pokračovali dál.

Čekal nás úžasnej sjezd dolů. Moc se mi tady líbí. Je tu krásná příroda, kopečky a lesy. Dole pod kopcem jsme se shodli na tom, že v tý vesnici nahoře bychom nechtěli bydlet. Protože je to na obě strany 7 km z kopce. A zpátky do kopce.

Pod kopcem opouštíme Slovenský kras. A zároveň hledáme hospodu. Nikde však nevařej! Maximálně by nám udělali instantní

polívku. Hlad máme už takovej, že bychom se o něj mohli opřít. Zastavujeme u kraje silnice a baštíme chleba s paštikou a s „Gombaseckou“ klobásou, kterou jsem sem do kraje Gombasecka dovezla až z Prahy. (Pozor, opravdu se tak

jmenovala. Ta klobása, i ta jeskyně.) Prohlašuji toto jídlo za večeri, ale klukům to nestačí a tak místo toho, abychom někde hledali nocleh, jedeme dál a hledáme hospodu, kde vařej. Maličko jsme pozměnili trasu. Zvolili jsme hlavní, zato ale nekopcovatou silnici místo toho, abychom jeli po vedlejší, pořád do kopce a z kopce. Ptali jsme se po hospodě, tak nás poslali do Salaše hned vedle silnice. Už skoro zavírali, ale k jídlu nám ještě nabídli rybí polévku s kusem ryby, a jako druhé štrúdl s tvarohem.

Polévka byla tak ostrá, že se málem prořezala ven z misky a to tam prý kuchařka ještě nedala tolik pálivého koření jako jindy. Jedinej Michal statečně snědl celou porci. Museli jsme to zajíst tím štrúdlm. A výsledek: přecpali jsme se. Paní (kuchařka a servírka v jedné osobě) nám ještě každému kus štrúdlu zabalila s sebou. Pak jsme se už jenom odvalili na nedalekou louku, postavili douputa a zalezli. Kousek od nás tábořili slovensko-maďarští trempi. Přecpání z motorestu jsme usnuli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Turňa n.Bod.	50.5	2347	84.2	16.9	39 - 10

Ráno 18.7. neděle

Probouzíme se vedrem. Je krátce před osmou. Snídáme štrúdl, který nám zabalila hostinská v motorestu. Pozorujeme dalekohledem na louce nad námi dvě tam tábořící rodinky. Martin s Digem opravují Martinovo kolo, narovnávají mu zadní vidlice. A kdo ví co ještě... Posíláme poslední SMS známým a příbuzným, neboť dnes se od nás, i s mobilem, odpojí v Košicích Michal. Slunce čím dál víc připaluje, ale začíná i foukat vítr, samozřejmě, že od Košic. Oprava trvala déle, než se předpokládalo. Dig prohlašuje, že změnil kompletně celou dynamiku Martinova kola a že si Martin musí znovu zvykat na jiné jízdní vlastnosti. Jedeme po hlavní a protivítr je dost silnej, není to nic moc. Po deseti kilometrech stavíme v Čečejevcích na pivo a cukrárnu. Michal nám předal svoje zbývající zásoby. Naše bagáž výrazně nabyla na objemu, zatímco jeho se zmenšila asi na polovinu.

Za Šacou jsme se s Michalem rozloučili. Do Košic s ním nepojedeme, přestože nejsou daleko. Zbytečně bychom si zajeli. Už ráno jsme měli menší

zdržení a chceme dneska ještě přejet Slánské vrchy. Takže si rychle sdělujeme poslední informace, loučíme se a přejeme si šťastnou

cestu, Michalovi bezproblémový dojezd do Košic a návrat vlakem do Prahy, a nám příjemné zbylé tři týdny Expedice.

Pak už necháváme Michala jeho osudu a jenom ve třech míříme vstříc dalšímu dobrodružství. Jedeme ke Slánským vrchům. Tyčí se před námi a my je musíme překonat. Zvolna se k nim přibližujeme. Je strašný vedro a představa výstupu, který nás ještě dnes čeká, nám rozhodně optimismus nepřidává. V Bohdanovcích, před stoupáním, jsme zastavili na malém náměstí. Nejen, že jsme potřebovali odpočinek, ale taky nám neunikl velký stánek se zmrzlinou. Zajeli jsme k němu a poručili si každý dvakrát tři velké kopečky zmrzliny. Seděli jsme na lavičkách, pozorovali život kolem a poslouchali, jak z rádia „Východ“ hrají české písničky. Dig přišel na to, že písničky hrají v pořadí: jedna anglická, slovenská, česká a maďarská. Takhle pořád dokola. Scházejí se tady místní i přespolní mlad'oshi, maminky s dětmi v kočárku, i starší lidé. Autem sem přijíždějí rodinky, frajeři nebo podnikatelé, kupují si zmrzlinu a zase odjíždějí. Je zřejmé, že tento stánek se zmrzlinou je široko daleko jediná atrakce a společenská i kulturní událost, která je zde v kraji k dispozici. Hezky se tu sedí a do kopců se nám nechce. Napadlo nás, že jsme vlastně dneska ještě neobědvali, a tak jsme se rozhodli využít nabídky místního pohostinství. Změnili jsme lokál a přesunuli se do restaurace na opačném konci náměstí. „Ponuka dňa“ nabízela několik pokrmů, vybrali jsme si a zařadili se do fronty u výčepu. Jenže jsme se dozvěděli, že tam vařej jenom ve všední dny. Dneska je bohužel neděle a to je nejspíš den, kdy se tady nejlí. A ani se nenamáhaj sundat ceduli s Ponukou dňa. No dobrá, dáme si aspoň pivo a kofolu. Martin šel opět do fronty u pípy, aby dotankoval kofolu do prázdných flašek. Když byl na řadě,

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 58. stránka.

kofola jim prý najednou došla. Jedeme vodsud?. Za vesnicí jsme si pak uvařili kolínka s kečupem a luncheon-meatem.

Jste sice teprve na 58.stránce, ale nezoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Pak jsme vystoupali na příšernej kopec a ještě příšernější sjeli dolů.

Nešlo ani tak o sklon (7-9% je příjemné), ale silnice je v neskutečném stavu.

Na značce je 40, já jedu 60. Najednou mi zleva vjel do cesty nějaký dement s červeným Golfem a začal brzdit. Na přizpůsobení rychlosti mám 5m. To není mnoho. Brzdy na doraz. Zadní kolo je ve smyku, zbrždění není znát. 3m. Stroj se díky díře v silnici roztancoval, zadní kolo je pořád ve smyku. Uvolňuju přední brzdu. 2m. Na autě zhasla brzdová světla. Moje zadní kolo je pořád ve smyku, na palubě svítí údaj 46km/h. 1m. Z výfuku auta vypadlo pár briket, auto poskočilo, zablikal pravý blinkr a vůz odbočil doprava. Právě včas. Někde v těchto místech jsem předpokládal kontakt. Pouštím brzdu, kolo se uklidňuje a opět nabírám rychlost. Zase značka se čtyřicítkou. No, jedu jen 58. Zatím. Zbytek sjezdu proběhl již hladce. Pod kopcem čtu: délka 5 km, Max 62.5. A tímto jsme na východě.

Před námi se rozprostírá Východoslovenská nížina a hory za ní. Tam jedeme. Za nimi někde už začíná Ukrajina.

Je pozdní odpoledne a jedeme dál. Rovina tady však ještě není. Musíme zdolat několik dost nepěkných dokopců.

V Sečovicích jsme potom najeli na hlavní silnici a mířili k Michalovcům. Jsou vzdáleny pouhých 23 km. Tato silnice už naštěstí vede většinou po rovině. Utvořili jsme jízdní formaci a nasadili přejezdovou rychlost. Zanedlouho míváme ceduli s ukazatelem Michalovce 10 km. Nějak mi ale dochází síly, už nemůžu. Mám problém vyjet sebemenší kopeček. Stejně jsme někde v těchto místech plánovali nocleh. Za Trhovištěm jsme uzřeli nedaleko silnice víc stromů pohromadě a cestu k nim. Zajeli jsme tam. Kraj lesíka byl však velmi nevábny. Ona totiž takováto zákoutí poblíž hlavní silnice jsou velmi často používána jako veřejné toalety nebo odpadkový koš, případně veřejná skládka. Utábořili jsme se tedy pro jistotu na kraji pole, v nesklizeném loňském hrachu. Postavili jsme doupata bez plachty (ta bude dnes pouze v pohotovostní poloze), uvařili si polívku sádkovku, pak jí i snědli a poté zalezli a spali. Co je tu pozitivní, nekoušou tady bzučící mrchy a je tu nádherný výhled na projíždějící kamióny.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Trhoviště	62.5	2434	86.3	18.4	34 - 13

Ráno 19.7. pondělí

Budíme se v 8. Dig studuje v angličtině návod k novému walkmanu a výborně se u toho baví.

*Při přípravě snídaně pronesl Martin toto: „Kolik že mi zbylo lihu? **Dost.** Jak je zaprasenej ešus? **Dost.** Tak v tomhle teda rozhodně vařit... **budu.**“*

Dig si právě všiml, že papírová složka od walkmana obsahuje i návod v češtině. „Hele most!“ „No, no. Abyšes ne to...“

A co že je to s tím mostem? To totiž někdo dotáhl vtip, ale už mě s ním rozčilujou. To prej bylo takhle: Na moři se potopila loď. Všichni se utopili, přežily jen tři ženský. Doplavaly na pustý ostrov a jedna z nich povídá: „Dámy zle je, nemáme co jíst. Podprsenky dolu, vytáhnout z nich provázky, uděláme rybářský prut a chytíme nějaké ryby k jídlu“. Jak řekly, tak udělaly. Jenomže chytily Zlatou rybku a ta povídá: „Dámy, když mě pustíte, máte každá jedno přání“. Pustily ji tedy a první povídá: „Chci loď“. Zahřmělo, loď byla u břehu. První nastoupila a odplouvá. Najednou přišla bouře. Loď to vrhlo na skálu a první se utopila. Druhá na to kouká a po chvíli řekne: „Chci vrtulník“. Zahřmělo a kousek od ní přistál. Nasedla, vrtulník se vznesl, přišel větrný poryv a stroj se rozbil o skálu. Třetí kouká, přemýšlí a pak řekne: „Já bych chtěla být na chvíli chlapem“. Zahřmělo, ona v oblasti hrudníku splaskla, mezi nohama jí něco přibýlo a byl z ní pěkný chlap. Rozhlédla se, a povídá: „Hele most!“

Tak tímhle mě neustále zloběj!

Dosnídali jsme a kde se vzal, tu se vzal, po poli, kde spíme, jede kombajn a seče. Tedy nejvyšší čas zmizet. Urychleně balíme a odjíždíme. S úlevou zjišťuji, že mě poničené koleno nebolí, jen v něm cítím trochu tlak. Blížíme se k trojici kaluží na polní cestě. Jsou přes celou cestu, dlouhé asi 2m, hluboké cca 30 cm a kalné. Je tedy nutné je objet. Jenomže terén okolo je poničený od těžké techniky. První kaluž objíždím zprava, druhou zleva a třetí zase zprava. Najíždím na nahrnutou hlínu vedle kaluže a vychází to tak, že pravou nohou pořádně přišlápnu pedál, kolo se rozjede a setrvačností vyjede z bahna ven. Jenomže jak jsem se pokusil zabrat,

píchlo mě v poškozeném koleni, čímž nedošlo k záběru, kolo se zabořilo, zastavilo a naklonilo doprava nad kaluž. Na pokus o nový rozjezd není čas. Vystoupit! Pokusím se odvrátit pád kola do kaluže tím, že při výstupu ho odhodím na druhou stranu. Opouštím stroj. Dopadl jsem do kaluže samozřejmě pravou nohou napřed. Projela mnou ostrá bolest a zbytek manévru už nejen neřídím, ale také nevnímám. Kdesi za mnou to silně šplouchlo. Tak to taky nevyšlo. Chvilí se neděje nic. Potom mi naskočil obraz. Vidím svého miláčka ležet na boku zabořeného v bahně a jak do všech dutin a netěsností natéká hnusná voda. Nemůžu se hnout. Najednou se odněkud objevil Martin a zahájil záchranné práce. Znovu se pokouším vstát. Tentokrát je to lepší, ale pořád nemůžu přimět svůj pohybový aparát ke kloudné činnosti. Martin zvednul mého oře. Naskytl se mi žalostný pohled. Odevšad vytéká proudem kalná voda a celá pravá strana je od bahna. Podařilo se mi dostat se ke kolu. Žádné škody? To není špatná bilance. Akorát nemůžu chodit a nedaří se mi ani nasednout. Každý pohyb mě dost bolí. Takže ranní radost z toho, že jsem v pohodě, je pryč. Tedy nechval dne před večerí. Po nějaké době se přeci jen rozjíždíme směr Michalovce. Mně se jede mizerně. Za půl hodiny brzdíme na předměstí.

Teda takhle východně jsem ještě nikdy nebyla. O existenci Michalovců jsem věděla (a to nejen z písničky od Lokálky). Představovala jsem si malou vesnici uprostřed hor, kde žijou bačové a hovoří se tam podivnou ukrajinskou slovenštinou. Děti v létě chodí bosy a když začne pršet, přehodí si babky přes sebe vyšívané šátky, sejdou se a derou peří. Vzduch je tam prosycen ovčí „vůní“, na loukách okolo se pasou krávy, kvetou sedmikrásky a voní materiďouška. A ono je to zatím okresní město, paneláky a tak! Chvilí se rozkukáváme, pak v samošce dokupujeme zásoby a svačíme jogurty na nedalekém sídlišti. Sedíme na zemi opření o stěnu panelového domu. Roste před ním velký fialově kvetoucí ibišek - neuvěřitelné. Já se často marně snažím, aby můj ibišek doma aspoň jednou do roka vyvedl květ, který stejně nevydrží do druhého dne, a tady mají keř jen tak zasazený do kousku hlíny mezi vchodem a silnicí, a je obsypaný květy nespočetného množství. Kluci samozřejmě nechápali můj obdiv k této rostlině. Takže jsem si ji aspoň vyfotila.

Pak jsme jeli dál. Úspěšně jsme se vymotali z města a jeli na Zemplínskou Šíravu. Plán byl celkem jasný: dneska dojet k přehradě, utábořit se a nějaký čas tam setrvat a odpočívat. Počítali jsme s tím, že rozhodně budeme muset přebývat v nějakém kempu. Jsou všude kolem přehrady a tábořit tady někde „na divoko“ není možné. Vjeli jsme do prvního kempu, který se nezdál být příliš luxusní a drahý. Byli jsme úplně hotoví vedrem, zaparkovali jsme kola a vlítli do vody.

Jste sice teprve na 63.stránce, ale nezoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Mají tu krásný malý ostrůvek. Doplavali jsme až k němu, prohlédli si jej, odpočinuli si a plavali zpět. Pak jsme zaplatili poplatek za kemp, 15,- Kč na osobu (kempovní výběrčí zřejmě miluje Čechy, protože nám účtoval stejnou cenu jako domácím), a zbytek dne jsme se jenom váleli, koupali nebo jedli. Byl strašnej hic. Večer jsme napsali pohledy a pokračovali ve flákání. Po setmění vypukla kousek od nás diskotéka. Docela příjemně se při dunění muziky usínalo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Z.Šířava	41.0	2453	19.6	17.6	42 - 17

Ráno 20.7. úterý

Ráno, ještě před snídaní, jsme opatrně vlezli do vody a doplvali na ostrov. Po návratu jsme znovu usnuli. Celý den stojíme (*ležíme!*) v kempu a flákáme se. Je strašný vedro. Hodili jsme přes kola ležáky místo plachty a tím si vyrobili trošku stínu, kde jsme se váleli, žrali a občas se šli vykoupat.

Připadá nám být neskutečné, že někdo dokáže tímto způsobem prožít celou dovolenou. Dig mě neustále, v nepravidelných intervalech, honí do vody, prý abych se nepřehřála.

Je to tady strašný, večer chceme odjet, ale vůbec nevíme, jestli se nám to podaří. Zatím to vypadá, že ne. Bohužel je to ale nutné! Budou tady vystupovat Lunetici a toho se rozhodně nechceme účastnit. A vůbec je to tady divný. Navíc ke dnešnímu dni máme najeto 690 km, takže by to chtělo posunout se zase o kousek dál. Voda už není ani trochu studená a začíná se v ní množit jakási hnusná řasa.

Dig snědl k obědu jeden smažený sýr s hranolkama, jeden vepřový řízek s hranolkama, k tomu náký rajský, papriky a okurky, Magnum a spoustu oříšků, a pak pronesl: „Mně je takový vedro, že se mi ani nechce žrát.“

Kolem pátý jsme opět hromadně usnuli a vzbudili se v půl šestý. Zase mě nahnali do vody. Vedro už nebylo tak strašný. Zkusíme tedy odjet. Pomalu začínáme balit a v 7 hodin přeci jenom opouštíme kemp. Nejede se však moc dobře. Silnice, po které jsme jeli, byla rozpálená a vůbec to z neznámých příčin jelo nějak blbě. Chceme stejně dojet jen k nejbližšímu lesu. Slunce zapadá nad Vihorlatem a my vjíždíme do hlubokých hvozdů na slovensko-ukrajinském pohraničí. Za Choňkovicma jsme objevili krásnou louku, zajeli jsme tam, zalehli a v tu ránu usnuli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Choňkovce	43.5	2484	31.0	17.6	43 - 13

Ráno 21.7. středa

Budím se vlivem děsivých snů a sluníčka brzo, už v půl sedmé. Chvilí po mně se budí Dig, také měl podivný sny. U snídane si je vzájemně vyprávíme. Už od rána praží slunce a je horko.

Mapa říká, že jsme vjeli do Beskydského predhoria. Vegetativně skončil.

Horko začíná být opět nesnesitelné, tak urychleně balíme a vyrážíme. A pak už jen mlčky polykáme první dnešní kilometry. Jde to ztuha. Míříme ke hranicím s Ukrajinou.

V Podhorodi Martin přetrhl řetěz. Než ho s Digem nasadili, poslala jsem z místní pošty pohledy, které jsme na Šíravě napsali a jelo se dál. V Ublě,

nejvýchodnějším bodě naší cesty, jsme si koupili sváču a chvíli poseděli ve stínu u piva a jedlých pochutin. Byli jsme tři kilometry

Jste sice teprve na 67.stránce, ale nezaufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

od Ukrajiny. Takhle východně ještě nikdo z nás nebyl. A tímto okamžikem se **začínáme vracet**.

Vedro je už zase příšerný. Shodli jsme se na tom, že abychom vůbec dneska někam dojeli, budeme muset nejspíš jet od hospody k hospodě, ze stínu do stínu, „*a nezapomeň od potravin k potravinám*.“ Přesunuli jsme se do Kalnej Roztoky, zastavili u krámu a dali si nanuky a broskve. Projíždíme moc pěknou krajinou. Kopečky, lesy, louky a občas nějaká vesnička. Takhle nějak jsem si to tady představovala. Jedna věc mě ale docela překvapila. Předpokládala jsem, že kraj tady bude chudší a že bude problém sehnat v obchodech třeba i základní potraviny. Přitom domy ve vesnicích jsou často moderní, vše působí velmi úhledně, čistě a upraveně. Spousta baráčků je po rekonstrukci a není neobvyklé, že před nimi parkují auta zahraničních značek. Například Škoda Felicia. Obchody i v sebemenších vesničkách mívají otevřeno zpravidla i v neděli a bez problémů nám prodají 20 rohlíků a celej chleba (viz. poznámka o žravosti na Expedici). To v Čechách by na nás hned prodavačka začala rvát, že je nemáme objednaný a vůbec kdesi cosi. Větší problém tu ale bývá najít hospodu, kde by vařili. V každé vesnici je sice pohostinství, ale bez jídla.

Z Kalnej Roztoky stoupáme do příšernýho kopce. V půli jsme to vzdali a zalezli do stínu lesa. Votravujou tu ale hmyzové, tak se za chvíli zase přesouváme kus dál. Moc to nejede, mají tu dost rozbité silnice. Ve Stakčíně sedíme chvíli u piva. Dig mi opravuje řazení, protože mi nefunguje vzadu největší kolečko. Souvisí to pořád s tou vytahanou pružinou u přehazovačky. Ale po jeho zásahu se mi už řadí skvěle. Dostáváme hlad, takže ve vesnicích koukáme po hospůdkách. Jenže nikde nic. Za Pichne je příšernej stoupák, ještě příšernější než ten předchozí. Házeme do sebe kalorie ve formě sladkostí, abychom výstup zvládli. V Papíně jsme uzřeli ceduli s nápisem MARKET BAR. Vydali jsme se po šipkách. Hurá! Vaří tu. Po večeři jsme se stali středem zájmu a obdivu místních, zejména Rada. Pozval nás na borovičku snažil se nás opít. Mě proto, že mě chtěl dostat *a mě proto, abych mu nestál v cestě. Ale vybral si ty nepravé, protože sám s náma nedokázal udržet krok*.

Zatímco my jsme v pohodě, jemu se těžko drží stabilita a když jsme se začali připravovat k odjezdu, hovořil už úplně z cesty. Nasedli jsme a šlápli do pedálů. Místní nevěřej. Zvlášť jim nejde na rozum, jakto, že odjíždíme po vlastních. Vypadá to, že si tu dlouho budou myslet, že Pražáci chlastaj jak nezavřený a nic to s nima nedělá.

Jste sice teprve na 69.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Když jsme odtamtud odjížděli, už se začalo stmívat. Svižně se suneme podvečerní krajinou a hledáme, kde složit své unavené kosti. Po několika neúspěšných pokusech jsme našli místo na soutoku několika potoků, v blízkosti skládky odpadků všeho druhu. Urychleně stavíme doupě, protože se nám chce spát a v dáli se blýská. Odmitám spát pod elektrickým vedením, když hrozí bouřka, ale kluci mě odbývají s ledovým klidem, nazývají moje chování přehnaně hysterickým a velkoryse mi nabízejí, ať si jdu teda lehnout jinam. Ovšem sama. Říkám jim: „Dobře tedy, jak chcete. Ale až z nás bude zejtra škvarek, tak si mě nepřejte!“ a s vidinou toho, že se možná už ráno neprobudíme, usínám.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Svetlice	63.0	2560	75.7	16.7	37 - 12

Ráno 22.7. čtvrtek

Budíme se v 7, nedaří se už spát. Bouřka v noci našťastí nebyla, a zdá se, že nebude ani takové vedro jako v předešlých dnech.

Nejprve jsme obhlídli, kdeže jsme to vlastně spali. Opravuji řeči o blízkosti skládky. Spali jsme přímo na ní. Pak jsme se vykoupali v tůňce jednoho z potůčků, které kolem protékaly.

Voda byla sice příšerně ledová, ale výsledně to bylo velmi příjemné. Po snídani (vánočka zakoupená v Ubľe) jsme vyrazili. Máme oproti včerejšku menší zpoždění. Ani jsme ještě nestačili vyjet na silnici, když Dig shledal, že nemá moc vzduchu v zadním kole. Sundal bágly, zadní kolo a objevil díru v duši. Nebylo zbylí, musel jí zalepit. Pak už jsme konečně mohli jet. Ve Výravě jsme si dali pivo a pokračovali, stále nahoru a dolů. Jede se ztuha, je dusno a není co dýchat. Martin se marně snaží najít místo, kde je signál, aby mohl zamobilovat rodičům. Když jsme pak místem se signálem projížděli, mobil se zničeho nic rozpípal. Oznamoval mu tím spoustu nových textových zpráv. Potěšil nás velmi příjemný sjezd do Medzilaborců. Zastavujeme na Tatranky a čokošky ze zásob a posloucháme, jak v dáli hřmí. Jedeme tedy dál, abychom tomu případně ujeli. A pak z ničeho nic blik a jsme na Havaji. Je to tu skvělý. Akorát ty tanečnice mi tady nějak chyběj. S Markétou v tomhle směru není dohoda, místní mají pravděpodobně jenom dopolední směnu, takže zůstaneme o tuto kulturní vložku ochuzeni.

Hledáme hospodu na oběd, ale nikde se nevaří, přestože je to světoznámé letovisko. Tak jsme aspoň nakoupili chleba v místní samošce a za Makovcema u potůčku jsme si k němu uvařili slepičí polévku. Mezitím jsme se vykoupani a kluci po jídle začali na potoce stavět hráz. Povedla se jim. Zvedli hladinu asi o takovejhle kus. Čímž vyrobili nádhernou vanu.

Jenže máme opět kapku zpoždění, takže musíme ujet dneska ještě asi 50 km. A navíc je už půl pátý. Jedeme kopcovitým terénem po rozbitých silnicích, vůbec to netáhne. Zato je to kolem fakt nádherný. Vesničky ukryté v opuštěných údolích, jenom bachraté špiče kostelních věží vyčuhují vysoko nad ovocné stromy v zahradách. Kopce všude kolem a nekonečné lesy. Kéž tento kraj zůstane co nejdéle stranou od civilizace, od budování sportovních areálů a lyžařských center. Odměnou za úmorné stoupání je nám pak několikakilometrový sjezd do Krajnej Poľany. Zde se nápisy na obchodech změnily ze slovensko-ukrajinských na slovensko-polské. Odtud jedeme po super silnici do Svidníka. Je sice hlavní, ale po těch desítkách kilometrů najetých po rozbitých okreskách je tohle maximální „lábuž“. Jede to skoro samo.

Veveříme v motorestu u Ladomírovej, a jsme velmi nespokojeni. S velikostí porce, s obsluhou, s přítomností řvoucích Cikánů a vůbec se vším. Navíc začalo drobně pršet. Hladově jedeme dál a slibujeme si, co všechno si uvaříme, až postavíme doupě. Jenže nás čeká ještě pár kilometrů k vesnici, u které hodláme spát. Pro mě jsou jako za trest, jede se mi vyloženě špatně. Jsem totiž náká vyflusaná. Poslední kilometry - přijíždíme do vesnice Hutka, rozhlížíme se po

okolí, kde asi tak hledat nocleh. Nikde nic vhodného. Dig tvrdí, že zde v pohraničí za to můžou protipartizánské odboje. Půl kilometru na každou stranu od silnice totiž neroste ani stromek, aby se partyzáni neměli kde schovávat. Jeli jsme tedy ještě kousek dál, do Nižnej Jablonky. Tam si Martin všiml cesty, která vedla sice kamsi kolmo vzhůru, ale do lesa. Zamířili jsme tam. Míjíme barák policie a ceduli: Pozor, štátná hranica. Na loučce kousek dál jsme se utábořili. Právě včas, začalo znovu pršet.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
N. Jablonka	58.5	2633	72.7	16.8	32 - 14

Ráno 23.7. pátek

Celou noc hustě přšelo. Začalo nám téct švem na plachtě do doupěte. Povedlo se to alespoň utěsnit pláštěnkou. Ráno jsme se probudili a kapala na nás voda. Pod námi teče pravděpodobně potok a nad námi v plachtě je jezero. Spíme totiž ve svahu. Martin je oproti nám relativně v suchu, třebaže leží metr od nás.

Jezero vody v plachtě nad námi se rychle zvětšuje. Hrozí povodeň. Dig obětavě vybíhá ven do deště, vodu ešusem vybírá, zbývající vodu odvádí tak, aby nevytekla na nás a plachtu znovu napíná. Bezprostřední nebezpečí je tak odvráceno. A teď ležíme a čekáme. Je půl devátý, nebe je zatažené, nefouká žádný vítr a v dáli hřmí.

Po snídani, během dopoledne, nám začalo opět téct švem do doupěte. Dig vymyslel, že posunutím Martinovy plachty víc přes naší plachtu se přikryje kritický šev. Realizovali jsme to a rázem přestalo kapat. Zato však prosakuje ležák a ani karimatky noc netěsnějí. Martin má před sebou zase obrovský jezero v plachtě, který se sice tím, že je přikryto naší plachtou nezvětšuje, ale i tak ho pěkně znervózňuje. Hrozí totiž, že se při neopatrném pohybu vylije. *Nevím, co ho vyvádí z rovnováhy. Je tam slabých 200 litrů studené dešťové vody.* Taky nás navštívili slovenští pohraničníci, vyžádali si pasy a poptali se, jak dlouho tu budeme. Naše odpověď, že dokud nepřestane pršet, je zjevně neuspokojila. Chtěli to vědět přesněji. Když se ale dozvěděli, že jsme tu na kolech a jsme z Prahy,

pokleпали si na čelo a nechali nás být. Asi nás považovali buď za blázny nebo sportovní maniakky, kteří provádějí jakýsi další nový neskutečný rekord. A oboje je tedy lepší nechat na pokoji. Začal foukat silný vítr, mraky letí oblohou na jih jako o závod. Martinovi se podařilo vylít jezero, jenže tíha vody držela plachtu napnutou, takže teď se větrem nepěkně vzdouvá. Provedli jsme inventuru zásob, abychom věděli, jak dlouho tu vydržíme, než chcípeme hladu. Výsledek nás nepotěšil: ne dlouho.

Usnuli jsme. Když jsme se vzbudili, cosi se nám zdálo podezřelé. V akustické oblasti něco chybí. No jo! Neprší. Dig vyhlašuje pohotovost k nakládání na 13.47. Ve 14.25 potom pohotovost k odjezdu. Vyrážíme. V Nižnej Jablonke jsme dokoupili zásoby a jogurty k obědu. Ten jsme si dali na parkovišti za vesnicí. Pak frčíme přes hory a doly a prcháme před neustále hrozícím deštěm. Cesta vede do Bardejova a odtud dál vstříc dalším kopcům. A za nimi nás už netrpělivě očekávají Vysoké Tatry. *No, já si nemyslím, že by Tatry byly nějak netrpělivé. Dokonce bych se odvážil tvrdit, že je jim to úplně jedno. Zato jsem přesvědčen, že bychom se měli držet od jakýchkoli hor co nejdál.*

Zastavili jsme v Gerlachově v hospůdce na pivko. Místní se s námi opět dali do řeči. Koupili nám becherovku a my jsme museli povídat: o naší cestě, o České republice a o Praze, co je tam všechno nového, co starého a jestli neznáme nějaký Novákovy a podobně. Když pak chceme jet dál, zjišťujeme, že se venku pěkně ochladilo. Nevadí. Máme před sebou kopec (samozřejmě nahoru), takže velice rychle dosáhneme provozní teploty. Stoupání začíná za Lenartovem a je brutální. Na konci vesnice je romská čtvrť. Cikáni stojí podél silnice a nabízí kolemjedoucím autům houby a žebrají. Zdrháme před nimi. Stoupáme. Vrcholek kopce však mizí kdesi v mracích. Po chvíli začalo něco chrčet Martinovi v kole. Zastavil, kolo prohlédl a nic nenašel. Pak se na prohlídku kola vrhl Dig. Výraz v jeho obličeji značil, že jde o něco vážného. *Je to prúser! Je prasklá osa zadního kola. Konec. Tohle kolo už neujede ani metr.* Co teď? Je pátek, 7 hodin večer a nebe je strašně škaredě zatažený. Noc na krku, všude okolo mokro a chlad. Kolem dokola prudké stráně, že se na nich neudrží náš pohled. Pocit beznaděje. *Á, to je ta trudnomyslnost. Kdybychom s sebou měli míč, pinkli bychom si a hned by byla nálada. A co hůř, nemáme s sebou ani komický*

převlek. Sbíráme vysypané kuličky z Martinaova zadního kola a stopujeme auta. Dostat se tak alespoň zpět do Gerlachova do hospody a požádat tam lidi o pomoc. „*Takže vážení, udělejte všechno pro to, aby tady zastavilo nějaké auto. Zkuste stopovat, třeba někdo zastaví.*“ Asi po čtvrt hodině absolutního neúspěchu, kdy kolem projelo několik aut aniž by některé přibrzdilo, u nás zastavil bílý vůz. Vylezl z něj človíček. Po prvních větách zjišťujeme, že je to Čech. Hned se jedná líp. Informovali jsme ho o tom, že máme nehodu a že bychom potřebovali jednoho z nás odvézt dolů do Gerlachova. Zajímalo ho, co máme poškozené, a pak řekl, že má kamaráda, který vlastní v Bardejově cykloobchod. Vytáhl mobil, aby mu zavolal, ale zjistil, že je bez signálu. Ani Martinův telefon tady nešlo použít. Takže odjel zpět na kopec zavolat tomu svému známému. Vrátil se asi za tři minuty se zprávou, že dneska se bohužel s tím nedá už nic dělat. Prý už má zavřeno a obchod je předán hlídací agentuře. Proto nás vezme dolů do vesnice, nechá nás přespat v jakémsi objektu, který je jeho, a zítra nám pomůže sehnat novou osu. Pak naložil Martina a jeho kolo a odvezl ho do Malcova.

My jsme to s Digem sjeli na kolech za nimi. Onen objekt byla prázdná budova u pily.

Slíbil nám, že nás zítra odveze autem do Bardejova. Ubytovali jsme se v jedné z pěti místností, uvařili si

bramborovou kaší, lančmít a párečky a šli spát. Nejde ani popsat slovy, jaké jsme měli štěstí.

Dig tvrdí, že to byla z prdele klika, ale podle mě je to slabý slovo.

Jste sice teprve na 76.stránce, ale nezapomínejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Malcov	55.0	2683	49.8	18.8	20 - 11

Ráno 24.7. sobota

Ráno nás vzbudil budík v 8 hodin. Rychle jsme sbalili a nasnídali se, abychom byli připraveni k odjezdu. Pan Petr, náš hostitel, tu byl kolem deváté. Měl s sebou ještě kolegu, který jel také cosi nakupovat. Odvezl nás do Bardejova a zavedl do super krámků se vším možným na kola. Martin si koupil kromě osy dokonce nové brzdy, tzv. „W Brake“, a Dig nový plášť. Pak jsme s našimi průvodci obešli ještě pár krámků, pomohli jim vybrat pro kolegu dárky k padesátinám a jeli zpět. Dig ho cestou ještě poprosil o přivaření něčeho k nožičce u stojánku. Stojánek je totiž nějak poškozený a kolo mu nestojí. Na pile se pak zuřivě spravovalo a přidělavalo. Martin byl zklamanej, protože se zjistilo, že na jeho kolo nepůjdou přidělat ty nové brzdy. A myslím, že ho to ještě více přesvědčilo o tom, že prostě nutně potřebuje nový rám. Když už bylo všechno opraveno, mohlo se vyrazit. Ještě údaj o čase: je cca 14.00 hod. Vyrážíme. Čeká nás druhý pokus o výstup na kopec do obce Obručné. Martin má novou osu a Dig nový zadní plášť. Oba pak mají delší stojánky. Jedeme stejnou cestou jako včera. Těsně před výstupem se posilňujeme Tatranským sněhem (*tedy zmrzlinou nazvanou Tatranský Sniež*)

a stoupáme. Zdá se, že nám počasí přeje. Neprší, je docela teplo, ale ne vedro a dokonce i chvílemi zasvítlí slunce. Míjíme cikány, zase tu jsou a je jich dneska nějak víc než včera. Před sebou mají obrovské mísy plné nádherných hřibů; už se ani nenamáhají vstávat, na auta jenom mávají. Není tedy důvod před nimi prchat. Jedeme, jak nám to síly dovolí. Tj. velmi, ale opravdu velmi zvolna. Vrchol se ale pořád nějak nepřibližuje. Míjíme místo včerejší poruchy a následného obratu. Je strašný vědět, že už jsme si to jednou vytrpěli až sem. „*Nebud' zoufalec! Ber to takhle: opakování je matka moudrosti (zatímco otec není znám). Počkej až budeme asi tak padesát metrů pod vrcholem. To se teprve pojede blbě.*“ „Nech mě furt taky ...“ Nahoře na kopci je nádherný rozhled.

Chvíli si ho vychutnáváme, než zase sjedeme do údolí na druhé straně. V Penziónu „Janka“ se chceme najíst. Dneska tu bohužel nevaří. Dávame si tedy alespoň nabízené párečky. Dig říká, že by bylo dobré dojet dnes až do místa, na dnešní den plánovaného noclehu, abychom dohnali ztrátu. Jenže ještě nejsme ani ve výchozím bodě včerejší etapy. A už je zase půl páté. Snažíme se tedy o rychlejší postup a Plaveč (místo, kde jsme podle plánu měli na dnešek spát) míjíme za chvíli. Nejede to ale bohužel tak, jak

bychom si představovali. Fouká divnej vítr a vůbec jsme všichni nějak hotoví. Jsou tu docela kopce a tak pořád jedeme nahoru a dolu.

Vzdáleně mi to připomíná horskou dráhu. Akorát tady není jistota, že se nestane nějaký zezatáčkovýlít.

Postup se maličko zlepšil za Starou Ľubovňou. Silnice totiž vedla podél říčky Poprad. Sice jsme jeli proti proudu, ale i tak to nahoru a dolu nebylo tak strašný. Za Spišskou Bělou se nám napravo v oparu zjevily Vysoké Tatry, nejvyšší pohoří na Slovensku. Jedeme k nim. V Kežmaroku jsme odbočili, a tím jsme opustili silnici č. 77, po které jsme teď dva dny jeli. Zastavili jsme za městem, kopli do sebe každý jedno Salko

a uháněli k Mlynčekom a dál k horám. Tatry před námi, na pozadí nebe zbarveného zapadajícím sluncem, vypadaly opravdu monstrózně, až z nich šel strach. *Na mě nešel strach, ale nepříjemné pocity v oblasti stehů a lýtek při představě, že tam nahoru zejtra polezeme.* Nebojte, nepolezeme, jenom pojedeme.

Z Mlynčekomů jsme zajeli do lesa na cyklostezku. Je už úplná tma. Zároveň jsme vjeli do Tatranského národního parku. Jedeme dál a pokukujeme kolem po vhodném místě na spaní. *Kdyby pokukujem. Snažíme se pohledem proniknout tmu!* Tady bude asi obtížné takové místo najít. Pak si kluci všimli velké paseky. Byla

sice díky dešti a charakteru krajiny (mokřady) trochu podmáčená, ale našli jsme suché místo pro naše doupátka. V noci mne potom ze sna budilo táhlé vytí vlkodlaků, a i přes plachtu byly vidět noční reje místních bludiček. *Inu, jak to za úplňku bývá.* A ještě jedna malá poznámka na závěr dne: podle počítače máme ku dnešku za sebou přesně 1000 km. *Myslím, že tohle je příčina jejích vidin.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Mlynčeka	56.0	2763	79.9	17.2	22 - 8

Ráno 25.7. neděle

Vzbudila jsem se opět dřív a cestou za roh jsem viděla hory. Lomnický Štít trčí přímo nad námi. Rychle balíme, snídáme a prcháme pryč, než na nás přijdou nějakí ochranáři. Přeci jenom jsme uvnitř TANAPu. Jedeme po rozbité silnici (podle mapy jde o cyklostezku MTB) pomalu nahoru pod Tatry.

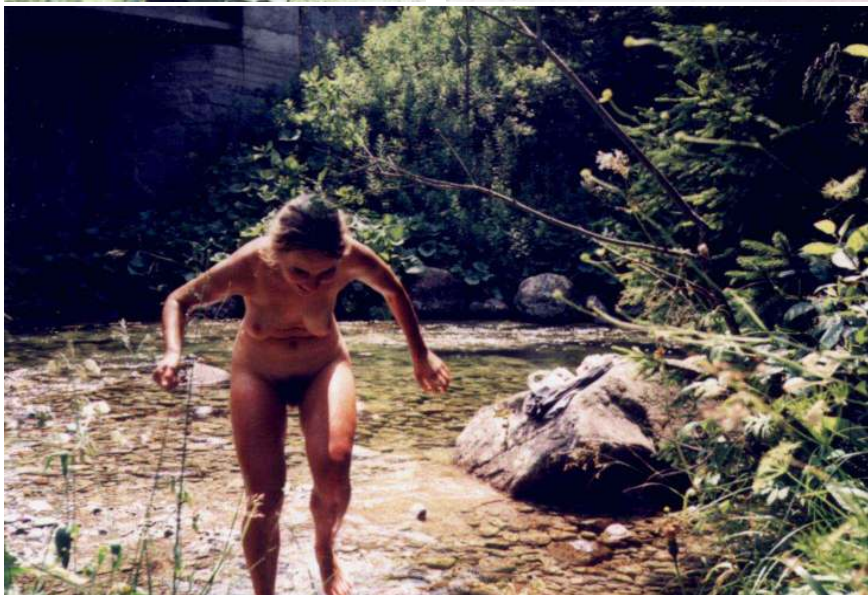

Asi po 5 km jsme se napojili na hlavní silnici a dál pokračovali po ní. Jelo se mnohem líp, ačkoliv to bylo proti větru a pořád pozvolna do kopce. Ve Starém Smokovci jsme dokoupili

zásoby a mířili zase vzhůru. Je to tady úžasný. Napravo nebetyčné štíty hor (marně se snažím přijít na to, který je ten Gerlachovský), nalevo lesy, v nichž vedou koleje místní hromadné dopravy. Vlázky jsou podobné našim tramvajím. Dojem kazí akorát milióny různých hotelů, penzionů a domů s nápisem ZIMMER FREI. Všude kolem táhnou davy luxusně oblečených turistů a není vidět nikdo, jak v pohorkách a s obrovským batohem míří dobývat horské vrcholy.

Stoupání je dost úmorné. Na odbočce k Popradskému Plesu jsme zastavili u potůčku. Kluci si namočili úplně všechno, co měli na sobě a během pár minut byli zase sušší. Já jsem díky značné upocenosti a pocitu totální hnusoby zvolila variantu koupel, přestože voda byla příšerně ledová. *Pravděpodobně proto, že potok vytékal přímo z Popradského Plesa.*

Pak jsme jeli dál, podle směrovky to mělo být už jenom 2 km.

Nebojte se, nahoru jsme nejeli. Odradily nás trojmístné číslovky u pokladny.

Na Štrbské Pleso vede pěkná silnice. Díky pozvolnému třicetikilometrovému nastoupávání není ten strhující závěr tak příšerný. Projíždíme parkoviště a pak hledáme pleso.

Je tu všude spousta hotelů, obchody, milión lidí, no hrůza. Projíždíme kolem horní stanice zubačky. Marně se snažíme zorientovat podle informačních ukazatelů a vysledovat, kam míří

ta největší skupina lidí. Když jsme pleso konečně našli, jsem zklamaná. Tolik jsem se sem těšila! Příroda a hory kolem jsou sice moc krásný, ale všude kolem stojí hotely, korzují tu davy turistů a vyřvává i nějaká ta muzika. *Pro představu: Na Václaváku jste již letos byli? No, tak to je stejný, akorát je tu trocha vody.* Objeli jsme pleso kolem dokola a odpočíváme.

Bezprostřední dojmy z výstupu a z plesa jsou následující:
Markéta: „eště tu chybí McDonald!“

Martin: „33 km do kopce, fuj !!!“

Dig: „a jezdí sem tramvaj!“

Sedíme na jakémsi betonovém krytu studny na kraji plesa, vychutnáváme tyčinku Margot a **nejvyšší bod expedice**.

Dig: „už jsme byli nejvýchodněji, teď jsme nejvejš a jsme z toho nejvíc...“

Martin: „jé, hele husa, nebo labuť, nebo co to je...“ (pozn. byla to kachna).

Po nějaké chvíli pleso opouštíme a sjíždíme skoro 30 km zase dolů. Je to super, třebaže proti větru. Nad námi je hora Kriváň. Dole v Pribylině jsme provedli hromadné dofukování kol, sdělili si pocity ze sjezdu a odbočili jsme do Račkovéj Doliny v Roháčích.

Chystáme se absolvovat průjezd pod Roháčema, po cestě, která se nazývá „Tatranská magistrála“. Asfaltová silnice, po které červená turistická značka zpočátku vedla, však brzo skončila a místo ní tu byla polní zpevněná cesta. Ta se posléze změnila v lesní pěšinku, která vedla strmě z kopce a končila rozbitou lávkou.

Tak tohle nemáme. Musíme se odsud dostat jinak. Vydali jsme se s Martinem na průzkum okolí. Opodál našťestí vedla silnice, takže jsme k ní s vypětím všech sil kola přes šutry a potoky dovlékli. *Vidíte, já to říkal, že se k horám nemáme přibližovat.* Silnice vede z kopce. Jedeme po ní a opouštíme Roháče. Nevíme ovšem, kam jedeme. Silnička totiž na mapě není. Teprve příjezdem do Jakubovan jsme se pořádně zorientovali. Budeme muset maličko změnit trasu. Pojedeme přes Liptovský Mikuláš k Liptovské Maře.

Jste sice teprve na 86.stránce, ale nezdoufajte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Tam jsme chtěli dojet zítra. V restauraci na kraji Liptovského Mikuláše jsme si dali dobrou večeři. Pak jsme projeli městem směrem na Liptovskou Maru. Jde také o jednu z největších přehradních nádrží na Slovensku. Jenom nebude asi tak známá a populární. Utábořili jsme se na břehu, asi 2 m od vody. Díky únavě jsme nestavěli nic, ani kola jsme neukotvili. A ani se nejdeme vykoupat. Až ráno...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Lipt. Mara	60.0	2849	86.7	16.1	26 - 12

Ráno 26.7. pondělí

Budí nás slunce, hluk z protějšího břehu zátoky, rackové a jiné potvory. Vykoupali jsme se. BRRRRRRRR!

Po snídani se k vodě začali slezát lidi. Balíme a rychle pryč. Jedeme na Oravu. Naše cesta povede opět přes hory a dolů. Několik kilometrů se neustále předjíždíme s dvojicí cyklistů - výletníků. V Kvačanech u sámšky jsme zastavili na sváču. Totéž provedli i oni manželé -cyklisti - výletníci. Dali jsme se s nimi do řeči. Jsou to naši krajani - Chrudimáci. I oni jezdí na kolech. V současné době už spíš jenom na jednodenní výlety. Bavíme se s nimi o našich dalších plánech projet Kvačianskou dolinou. Cestu nám doporučují, vychvalují a dodávají, že to není vůbec náročný, že jde o starou silnici, po které ještě před deseti lety jezdila auta. A pak nás opouští a jedou napřed. Za vesnicí se však silnice změnila na kamínkovou, no neva, spoléháme se na informace od těch lidiček. Když to zvládla auta, tak to snad zvládneme i my. Jenže po chvíli cesta začala být do kopce. Nejprve mírně, posléze dost brutálně. Kola musíme tlačit,

místama dokonce ve dvou. Stoupáme, tlačíme, je to síla. Kluci mi vždycky pomohli s kolem, prý to mám raději opět fotit.

Na údajně nejvyšším místě této cesty stála cedule. Opravdu šlo o bývalou státní silnici. *Není možná! A jmenuje se to tu Roháč! Tak se přece jenom tý sadistický ženský podařilo nás dva ubohé chudáčky vyvléct do hor!* Pak už jenom sjíždíme terénní cestou

a do vesnice Huty jsme přijeli po příjemné pěšině podle potoka. Začalo se zatahovat. Zastavili jsme u hospůdky na pivo a potkali se tam zase s těma dvěma. Začíná pršet. Sedíme u piva a vzájemně si vyprávíme příhody z cest. Pozorujeme na

louce pasoucí se krávu a čekáme, až déšť přejde. Když pršet přestalo, rozloučili jsme se a jeli každý svou cestou. My jsme pokračovali dál na Oravu a oni se vraceli tou dolinou zase zpět. Nadšenci! Vyšplhali jsme se na kopec nad Hutý a pak sjeli do Zuberce. Zuberec je jedno z významnějších turistických center na Oravě. Koupili jsme si pohledy, našli restauraci a skvěle se najedli. Pěkně nám po té dolině vyhládlo. Kluci si dali všechno, dvakrát a mně ještě přibjednali poloviční porci halušek. Protože začalo zase hustě lejt, čekali jsme, než to přejde. Celková útrata byla asi 700,- Sk. Diga se ještě těsně před naším odjezdem snažil opít místní mlad'och, který si asi potřeboval s někým popovídat nebo já nevím co. Chvilí mu trvalo, než ho Dig opět přesvědčil, že to není tak jednoduchý. Když se, v té době už totálně opilý chlapec rozhodl, že nás kus cesty doprovodí svým autem, snažili jsme se co nejrychleji zmizet. Podařilo se. Další cesta vedla asi 20 km pořád z kopce, což bylo neuvěřitelné. Za chvíli jsme zabrzdili na hrázi Oravské přehrady. Byla už tma.

ajeli jsme po cestě do lesa a doupě postavili přímo na ní. Ulehli jsme a doufali, že tudy nebude chtít někdo ve tři ráno projet.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Orava	67.0	2901	51.4	15.6	25 - 16

Ráno 27.7. úterý

Nesnáším houbaře! Několik jich tu prošlo a stropilo tím neskutečný rambajs. Musím přiznat, že zrovna tohle je mezinárodní problém. Stává se nám to v Čechách i na Moravě, také jsme to zažili v Německu, Dánsku a Rakousku. Tady nás hlavně dojal ten, co přijel nad ránem autem a mlátil dveřma jak šíleně. Dig odešel za roh (původně jsem šel zmlátit toho houbaře, jenomže než jsem se vymotal z doupěte, byl pryč) a našel maliny. Je hnusně zataženo, rychle balíme a mizíme. V prvním obchodě jsme koupili čerstvé rohlíčky a pak se šli alespoň podívat na jezero, když už to dneska nevypadá na koupání.

Začíná zase drobně pršet. Před Vavrečkou už prší celkem dost, takže v autobusové zastávce čekáme, až to přejde. *Pršet přestává, jedeme. Ne daleko. Déšť jsme úspěšně dohonili a co víc, nádherně jsme do něj vjeli. Maličko jsme zmokli, ale děkovali jsme Slovákům, že jim do každé prdele jezdí autobus, protože tu mají dost hustě zastávky se střechou. (nyní sedíme v zastávce Ťapešovo). Déšť znovu polevil, opět jedeme.*

Zase jen do další dědiny, kde tentokrát nakupujeme. Pak se neděje nic zvláštního. Dešti jsme ujeli, svítí slunce. Vjeli jsme do doliny. Nalevo prý Malá Fatra, napravo taky nějaký kopec. Je mi úplně jedno, jak se jmenujou.

Po nějakém kilometru zastavujeme a vaříme kombinovanou Kašopolívku (Super talíř, hovězí a gulášovka). Zatáhlo se a ochladilo. Čeká nás poslední šílený stoupání a to ze Zázrivé do Terchové. Kopec je fakt síla, na závěr jsme sesedli a kola museli tlačit.

Cestou jsme od malé holčičky koupili korbáčiky (sýrové copánky). Naštěstí je neprodávala v tom úplně nejprudším stoupání. Nemohli bychom zastavit, protože bychom nezvládli rozjezd. Na kopci jsme chvíli odpočívali a kochali se výhledem. Pak už následoval sjezd do Terchovej, opět z prudkého kopce, jehož dolní část byla v rekonstrukci. Dig tam měl nějaké problémy s protijedoucím náklad'ákem. *Neměl, jenom jsem to tam málem neubrzdil.* Zastavili jsme v hospůdce na pívko a shlédli zprávy na TV Markýza. Opět tam mluvili o nějakých povodních na Slovensku. Pak jsme jeli dál. Utábořili jsme se v kempu, protože se nám nechtělo někde něco hledat. Navíc by to tu stejně bylo beznadějný, protože všude kolem silnice jsou domy. A je tu Národní park Malá Fatra. Takže jsme zaplatili poplatek za kemp (opět zde považovali Čechy za domácí), postavili „stan“, viditelně na něj zavěsili **číslo**

a dali se do plánování trasy pro přejezd v Čechách; to vše za notné dávky sušenek a oříšků. *Večer prohlásila Markéta: neházej mi se spacákem, nebo se mi srazí peří a nebude hřát.* No bodejd! Po té, co mi ho kluci vzali; a vůbec, několik posledních dnů mě všemožně zloběj, házou mi oříšky do spacáku a mají ze mě legraci. Musím je zapsat do deníčku! A jdu se vykoupat k potoku!

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Bělá	69.0	2970	69.1	18.1	24 - 14

Ráno 28. 7. středa

Vzbudili jsme se brzo, v 7.15. Okolo pulzuje kempáckej život. Každý s něčím lomcuje a mlátí, pobíhají tu děti a sdělují si na vzdálenost jednoho kempu nějaké nesmysly. Do toho všeho se začínají ozývat ešusové zvuky.

Máme za sebou už 1207 km. Dneska sjedeme z hor a pojedeme po proudu podél Váhu. Takže doufám, že furt z kopce. Díky tomu, že jsme nestavěli doupě, máme sbaleno rychle a vyrazíme už krátce po deváté. V první sólošce jsme dokoupili zásoby, posvětili jogurty a pokračovali. Neděje se nic významného.

Uháníme do Žiliny, kde se napojujeme na cestu, která vede podél Váhu. Úplně proti všem zvyklostem máme vítr v zádech, jede to skoro samo. Je super počasí a průměrnou rychlost máme něco kolem 23 km/h. Je 14.00 a máme už najeto skoro 70 km. Sedíme v hospůdce před Púchovem a posloucháme z rádia písně M. Davida a P. Horňáka. Je to strašný, vypadá to, že mají přesně jenom tuhle jednu kazetu, ale je pohoda. Jenže tu nevaří. Přestože je opět strašný vedro, chtělo by to něco teplého do žaludku. Při průjezdu Púchovem jsme objevili restauraci u sportovního stadiónu. Zašli jsem tam. Nenechali jsme se odradit, že šlo o „lepší“ lokál. Byli jsme tam skoro sami. Přestože pánové na sobě neměli smoking a já úzké šaty a lodičky, a dokonce na nás všech bylo vidět, že jsme už třetí týden na cestách, chovali se k nám moc mile. Báječně jsme se tam najedli. Kluci si objednali nějaký další pokrm z morčete (morčacie mäso) a já nějakou místní specialitu z vepřového masa. K tomu bramborové placky. Číšník se zeptal: „Ty placky budete chtít dve?“ Zeptala jsem se svého žaludku, jak moc velkou chuť na ně má a pak jsem s přimhouřenýma očima řekla: „Tři.“ Číšník řekl: „Sú ale veľké“ (asi věděl svý) a já: „Víte, já mám velký hlad.“ Pak TO přinesl: tři velké placky (česky bych to nazvala bramboráky) ležely každá přes celý talíř a to byly přeložený napůl. A někde pod tím ještě mělo být maso. Jo a zapomněla jsem dodat, že ten talíř měl asi 40 cm v průměru. Číšník přede mne postavil jídlo a odešel. Ne však daleko. Zůstal stát ve dveřích do kuchyně a s výrazem „to jsem zvědav, jak se s tím vypořádá“ náš stůl nenápadně pozoroval. Kluci se mi smáli. Hlavně když jsem do sebe soukala druhou placku a už jsem vůbec nemohla. A ještě víc, když si po jídle objednali ještě palačinku se šlehačkou jako zákusek. Celé odpoledne mi pak o ní vyprávěli. Taky tam měli takové různé vychytávky na WC, jako třeba muziku, splachování na fotobuňku a já nevím, co všechno ještě dalšího. No prostě zážitek. Po jídle jsme vyrazili dál. Pokračovali jsme stejným tempem a kilometry přibývaly. Každou vesnici jsme profrčeli jako blesk. Zaregistrovali jsme akorát průjezd Trenčínem, to jsme měli najeto asi 100 km. Vyfotili jsme si z dále hrad a zase uháněli dál.

Tu stovku v nohách jsem už docela cítila, ale pořád se jelo skvěle. Kolem šesté se nalevo od silnice objevila vodní plocha. Zajeli jsme k ní. Byl to jakýsi rybník nebo něco podobného, nejspíš to tu bylo díky Váhu, který teče opodál. Rozbili jsme tábor u ohniště, které tam bylo,

a šli na průzkum okolí. Kousek od nás byly zaparkované maringotky. Pravděpodobně sem lidi jezdili na víkendy místo do chatiček. Vedle nás se potom utábořil človíček se stanem. Cestoval taky na kole, za kamarádem na Oravu. Tedy přesně tam, odkud jsme jeli my. Večer jsme dotáhli k ohništi větve, zapálili oheň a povídali si. Bylo nám skvěle.

Jsmo krásně schovaní pod hrází, nefouká sem a je jasno. Fakt totální pohoda. Ulehli jsme pod širým nebem až hluboko po půlnoci.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Tr. Stankovce	53.5	3091	120.7	23.1	27 - 11

Ráno 29.7. čtvrtek

Vzbudilo nás slunce. To znamená, že bude zase hezky.

Fouká stále příznivě. Vyjíždíme na silnici, nasazujeme včerejší tempo a cesta opět rychle ubíhá. Míjíme Beckov, kde je úžasný hrad na skále.

Na prohlídku však nejdeme, počkáme si raději na hrad Čachtický. Svižným tempem, stále s větrem v zádech, uháníme až do Nového Mesta nad Váhom. Tam dokupujeme zásoby a jedeme do Čachtic. V Čachticích jsme změnilí směr cesty. Pojedeme na západ, takže teď máme vítr z boku. Navíc jsme zase vjeli do kopců, takže se postup výrazně zpomalil. Chtěli jsme se podívat na Čachtický hrad. Stál vysoko na kopci. Ze strany, ze které jsme k němu přijeli, se zdálo, že to je jen jedna věž. A nahoru snad ani nevede cesta. Zklamaně jsme jeli dál. Když jsme kopec objeli, z druhé strany jsme viděli ze zříceniny hradu už poněkud více. Teprve z větší dálky jsme mohli vidět hrad celý.

Krajina, kterou potom projíždíme, se nazývá Záhorie. Samé kopečky a kopce. Kopec ze Zázrivé v Malé Fatře rozhodně nebyl

poslední stoupák. Všude kolem rostou jabloně s letními jablky. K obědu nám ale nestačí. V nejbližším městečku Brezně hledáme hospodu. Když už to vypadalo, že tohle město prostě hospodu nemá, našli jsme jednu, kde dokonce i vařili. Dali jsme si oběd, pro změnu zase „morčata“. Kluci už na Expedici snědli těch „morčat“ tolik, že je jejich běžným zvykem posuzovat: „no, tak tahle morčata nebyla nic moc“ nebo „tak dneska se jim morčata opravdu povedla“ apod.

Po jídle jsme pokračovali. Ne však moc daleko. Za Čtvrtníkem nás čekal škaredý dokopec. Zastavili jsme před ním na louce a řádně si odpočinuli. Bylo strašný vedro a taky jsme nějak všichni cítili únavu z předešlého dne, možná díky nevyspání. Proto jsme zajeli na loučku u silnice, vytáhli karimatky a asi na hodinku si schrupli. Zatímco jsme spali, vedle nás stačili děda s babičkou pokosit celé políčko. Nás pozorovali s chápavým úsměvem. Pak jsme posvačili Tatranky a jeli zase dál. Dost nám to pomohlo. Cestou do Senice se nedělo nic významného. Pořád nahoru a dolů, dokopce i skopce tu mají opravdu pořádný. Jedeme do Senice, do okresního města. Musím se zmínit o tom, že území Slovenské republiky je rozděleno do strašný spousty malých okresů. Každá větší díra je okresní město, čímž se celkem běžně stávalo, že jsme za dopoledne projeli i čtyři okresy. Sjezdem do Senice jsme sice už definitivně (*podruhé!*) opustili hory, zato fouká dost silný boční vítr, občas až skoro protivítr. Postup je dost nepříjemný. Dojedeme do Čech už dneska? Zastavujeme v Rohově před pohostinstvím. Potřebujeme zahnat žízeň a doplnit síly pro další jízdu. Sedíme u stolu a odpočíváme, když tu se s námi dal do řeči jeden místní človíček. Nejprve ho pouze zajímalo, odkud a kam jedeme, posléze jsme začali rozebírat politickou situaci v Čechách a na Slovensku, a nakonec si našli s Digem společné téma: vojenská léta. Jak se začalo stmívat, přibývalo vypitých piv a postupně si k nám přisedávali další a další lidi, vesměs kamarádi z vesnice. Dozvěděli jsme se, že se našemu novému známému říká Králíček, a že ten krátkovlasý mladík, který seděl naproti nám a neustále nás bombardoval otázkami, se jmenuje Broňo. Večer se příjemně rozjel. Byli jsme pro ně něco naprosto neuvěřitelného - Češi, navíc Pražáci, v Rohově! Obdivovali naše kola, vedli jsme řeči o našich cestách necestách a tak vůbec, o našem a jejich světě.

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 99. stránka.

Králíček

Broňo

Jste sice teprve na 99.stránce, ale nezdoufajte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Večer skončil pozváním na slivovici a noclehem u Broňa. Tam jsme ještě chvilíčku klábosili a potom unaveni, ale spokojeni, zalehli a spali.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Rohov	65.0	3165	74.2	17.3	37 - 15

Ráno 30.7. pátek

Vstávalo se ne moc dobře. Přeci jenom, spát jsme šli docela dost pozdě. Od našeho hostitele jsme dostali snídani. Notnou chvíli ovšem trvalo, než nás vůbec pustili. Objevil se tam totiž i Králíček a začali nám zase nabízet slivovici. Jednu malou do čaje si dal už jenom Dig. Pak jsme museli ještě skouknout Broňovu motorku, králíky a poslechnout si něco od BONEY M, a mohlo se vyrazit. Slíbili jsme, že jim určitě pošleme všechny fotky, které jsme ten večer nafotili.

Cesta vůbec neubíhá. Praží sluníčko, mám hlad a chce se mi spát. Hranice jsme překročili v 10.30 hod. Razítka do pasu jsme zde obdrželi takřka okamžitě. V Hodoníně jsme konečně zastavili. Hlad měli všichni, takže jsme dojedli chleba se salámem a dohadovali další postup. Pojedeme na přehradu Nové Mlýny. Cestou navštívíme zámek Lednice.

Před Lednicí jsme sebou flákli na břehu Dyje. Odpočíváme a plánujeme další trasu. Potom jsme zkusili, jestli se v Dyji dá i koupat. Dá. A je to docela příjemný. Po dalším odpočinku se jedeme ochladit do Lednice. Je tu nádherný zámek a neuvěřitelný park. Nejen úpravou, ale i rozlohou. Najezdili jsme v něm 3 km, a to jen po těch nejhlavnějších cestách. Abychom si to tu mohli prohlédnout všechno, byl by zapotřebí celý den. Jedeme dál. Cíl dnešního snažení je přehrada Nové Mlýny.

Lednice není jenom zámek, ale i městečko. A mají tu sámošku, ve které jsme koupili párky na večer. Mohli jsme jet k přehradě. Nebyla daleko. Když už jsme jí viděli, bylo potřeba vymyslet, kde budeme spát. Dig instinktivně zamířil po polní cestě. Vedla sice k vodě, ale v cestě tekł potok. Museli jsme přetahat kola přes polorozbitou lávku.

Kluci to zvládli naprosto profesionálně. Mně opět poručili, ať celou akci zpovzdálí sleduju a fotím. Našli jsme krásný místo na spaní, k vodě to bylo asi deset metrů. Ovšem skrz hráz. Vše vypadalo naprosto idylicky. Až do té chvíle, než si Martin uvědomil, že nemá foťák. Položil si ho na zem před tou lávkou, aby se mu nenamočil a zapomněl ho tam. Když si na to za chvíli vzpomněl, už ho tam nenašel. Škoda. Přišli jsme tím o část dokumentárních materiálů a Martin o velmi kvalitní fotoaparát. Když jsme se „zabydleli“, šli jsme se podívat na hráz. Tam jsme si sedli, a při západu slunce hleděli na hladinu, tu a tam hodili do vody kamínek, zkrátka těžká romantika. Pak jsme vařili večeri. Jako první chod byly pářečky s kečupo-hořčicí a chlebem a jako druhý chod těstoviny s luncheon-meatem a tou samou kečupo-hořčicí. Mňam mňam. Usnuli jsme pod hvězdami v obvyklé táborové formaci tvaru „U“.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
př. N. Mlýny	43.5	3234	68.7	17.5	36 - 16

Ráno 31.7. sobota

V půl devátý nás vzbudilo strašný vedro. Ležíme totiž na přímém slunci. Prcháme do stínu i s celým ležením a snídáme. Po jídle jsme provedli nezbytnou inventuru potravinových zásob. Je totiž sobota a jestli budeme potřebovat něco dokoupit, musíme zjistit co a kolik. Kontrola zásob proběhla dost rychle. Zjistili jsme totiž, že není téměř co kontrolovat. K tomu víkend na krku... Dojíždáme, balíme a rychle vyrážíme. Jedeme kus po hrázi. Postup je pomalý a namáhavý. Jsme totiž na nejvyšším místě v širém okolí a fouká vítr.

Kdyby vítr. Fouká protihurikán! Na obrázku je to i vidět. Vlají nám trika, třepetá se praporec...

Po strastiplné jízdě po hrázi se napojujeme na silnici.

V Horních Věstonicích jsme zastavili u sámošky takřka na poslední chvíli. Už zavírali. Naštěstí nás ještě vpustili dovnitř. Koupili jsme chleba, limošky a jogurty. Pak jedem dál. Je vedro. V každý vesnici musíme zastavit a koukat se do mapy, kudy dál. Nemáme s sebou podrobné mapy pro přejezd Čech, takže jedeme podle autoatlasu s měřítkem 1:400 000. Moc mi to netáhne. Kluci jedou daleko přede mnou. Cestou jsme potkali tlupu čtyř starších pánů jedoucích na ještě starších kolech (*Těm chlapům mohlo být tak 40 – 45 let*). Měli bágly a týden cestovali po jižní Moravě. Byli to takoví pohodáři. Jeden se mě ptal, kolik tak ujedeme denně kilometrů. Odpověděla jsem, že kolem 80. A on mi na to řekl: „To my uděláme tak 50 a k tomu hodně piv.“ Chvilí jsme jeli společně a bavili se. Pak se naše cesty rozdělily. Oběd jsme si dali v hospodě v Hostěradicích. Na poledním menu jsme se všichni shodli - 3x vepřo-knedlo-zelo a pivo. Po obědě pokračujeme na Moravské Budějovice. Chceme tam dnes dojet, ale je to docela ještě pěkný kus cesty. Navíc fouká dost silnej boční vítr, v horším případě až protivítr a je to pořád nahoru a dolů. Kluci mi neustále ujíždějí a já je nemohu dohnat. V jedné vesnici zastavujeme v hospodě „U rybníka“. U piva a čokolády se dozvídám, že se klukům taky jede dost špatně. Přeci jenom ta dnešní osmdesátka kopcovitou Českomoravskou vrchovinou je už znát. Takže je to jasný: dotankujeme vodu a při nejbližší vhodné

příležitosti to zapíchneme. Jenže za vesnicí jsou všude samá pole a i dál je krajina těžce zemědělská. Takže jsme nakonec přeci jenom do těch Moravských Budějovic dojeli. A musíme pokračovat ještě dál. Cítíme únavu. V dáli před námi se objevil pás stromů. Jedeme tím směrem. Les však před námi stále prchá a to tím rychleji, čím rychleji se k němu pokoušíme přiblížit. Pak se napravo od silnice objevil malý rybníček. Utábořili jsme se u něj. Opět stavíme „U“ formaci bez plachty, tak, jak to děláme už asi týden. Ráno tu sice bude brzo votravovat slunce, ale nemáme už sílu jet jinam. Jdu se aspoň vykoupat. Večer posloucháme z rádia na Digově kole vyprávění známých lidí o jiných známých lidech. Hezky se u toho usíná.

Poznámka: po rozhovoru s těmi pány (viz dopoledne) mi Dig zatlhl Šumavu. *Nezatrhnul, jen jsem jí důrazně připomenul, že Šumava z našeho směru je silně do kopce.*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Domamil	50.0	3335	101.6	17.6	31 - 7

Ráno 1.8. neděle

Přesně podle předpokladu nás ráno vzbudilo vedro. Naštěstí až po osmý hodině. Neměli jsme před sluníčkem kam zdrhnout, tak jsme se nasnídali (chleba se slovenskou skoro Nutellou) a vyrazili. Když jsme dojeli do první vesnice, zjistili jsme, že nejsme na správný silnici. Maličko jsme si zajeli, než jsme se vrátili na trasu, ale zato jsme jim tady sežrali metrák špendlíků.

Obrátil se vítr, fouká od východu, což je pro nás příznivé. Jedeme totiž na západ. Až do Telče se jede dost dobře. Tam jsme zastavili na oběd v oblíbené hospodě „Na Kopečku“. Nezklamali. Obsluha byla rychlá, jídlo levné, dobré a bylo ho dost. Navíc jsem tam potkala známé z Prahy. Byli v Telči na Folkových prázdninách. Nacpaní pokračujeme v cestě. Je vedro. Chtělo by to někam k vodě. Matně si pamatuju, že nedaleko Telče byl lom s čistou vodou. Jenže už je to spoustu let a navíc nás tam tenkrát vezli „Dobešovic“ autem. Jedeme tedy po hlavní silnici směrem na Jindřichův Hradec a před Horním Bolíkovem uhýbáme doleva do kopce. Lom tam stále je, dokonce několik. Jeden je pořád ještě v provozu. Ty ostatní dva jsou zatopený a voda v nich je čistá, ale studená. Nevadilo nám to. Bylo to příjemné a osvěžující.

Po koupeli jsme seděli na břehu a pozorovali dění kolem: potápěče, jejich psa, *pohledné dívky* a tak. Pak jsme sežrali koláčky koupené v Telči a jeli se najíst do hospody ve Strmilově. Pán v hospodě ve Strmilově pronesl: „ty cyklisti s sebou mají tolik věcí, co já ani nemám doma. Ti tam snad vezou i zavařovaný kompoty ze sklepa.“ Tak vidíte, co všechno musíme občas vyslechnout. Začíná se připozdívát. Odpočinuli jsme si dost, vedro už taky opadlo, pojedeme někam, kde přespíme. Směr Vlčice. Opustili jsme Strmilov a pomalu jedeme po okresce. Zatím žádné vhodné místo pro nocleh. Když už to vypadalo, že se dneska nevyspíme,

našli jsme místočko v kopřivišti na kraji rybníka před Vlčicí. Nic nestavíme. Jenom natahujeme ležáky, štít a karimatky.

Tím opouštíme Vrchovinu. Kopce jsou za námi, takže by se od zítřka mělo jet líp. Máme před sebou rovinaté jižní Čechy.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vlčice	64.0	3389	53.7	15.8	33 - 8

Ráno 2.8. pondělí

Naprostě šílená noc, jako na vlnitém plechu a kromě toho jim tady otravují divoká prasata. Na začátku noci kolem jedno běhalo a dělalo kravál, taky tam štrachala myš. Rychle odsud. Musím se zmínit o Digově statečnosti. V noci kolem něco běhalo, štěkalo a chrochtalo. Dig vylezl ze spacáku a neohroženě se vydal na průzkum. Nic sice neobjevil, ale prohlásil, že to bylo divoký prase. To mě uklidnilo. Ještě že jsou to jižní Čechy, jinak bychom určitě narazili místo na mírumilovné podsvinče na takovýhohle krokodýla. Jedeme do Vlčice nakoupit rohlíčky. Dojeli jsme však jenom do další vesnice (Malý Ratmírov). Měli tam pěkný rybník. Zastavili jsme tam, vytáhli karimatky a váleli se na břehu. Bohužel musím opravit mou předešlou poznámku o existenci krokodýlů v jižních Čechách. Jsou tu a jsou pěkně přítulní. Jeden nádherněj

exemplář se nám dokonce podařilo vyfotit. Tak teď ještě potkat žirafu a budu si myslet něco o cvokhauzu.

Když jsme se dostatečně naváleli, jeli jsme do Jindřichova Hradce. Tam jsme provedli doplnění zásob. Koupili jsme mimo jiné i malou žárovičku, kterou Dig hodlal použít místo upadlého odporu, aby zase svítily moje brzdvky, které už tři dny stávkují.

Jindřichův Hradec jsme opustili po vedlejší silnici. Ve vesnici Vydrů jsme se opět rozvalili u rybníčka. Vykoupali jsme se a odpočívali. Dig připájel novou slovenskou plynovou pájkou žárovičku na moje

kolo, no a dál jsme pokračovali ve flákání. Rybník nebyl na koupání nic moc, všude jsme v něm totiž stačili. Hoši z vesnice našli ve vodě obrovskou škebli. Ten chlapeček, co jí objevil, zařval na ostatní: „Kluci, tady je škeble jako kráva.“ Fakt byla obrovská. Škoda, že s ní rychle odběhl pryč, takže jsme jí nemohli vyfotit. Když už sluníčko přestalo pálit, sbalili jsme se a jeli dál. Neujeli jsme však ani kilometr a ... hospoda. Potřebujeme doplnit vodu a vůbec - dali jsme si pivo a křupky. Pak jsme ujeli asi 8 km a zalezli do lesa na borůvky. Už se začalo stmívat, tak jsme raději jeli dál. Po chvíli se napravo od silnice objevila hezká louka a lesík, tak jsme tam zajeli, udělali si k večeri jarní polévku a za příjemných písniček rádia Impuls usnuli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Libořezy	52.0	3423	33.4	15.5	28 - 8

Ráno 3.8. úterý

Krásně se spalo na kraji lesa. Ráno kolem hopkali zajíci a budil nás datel. *Ptáci řvou, kytky smrděj ...*Vaříme snídani a Dig

provádí průzkum baterií na svém kole. Zjišťuje, proč mu to nesvítí, resp. proč něco funguje, něco jenom napůl a kontrolka stavu baterií vůbec nic neukazuje. Při přípravě snídaně nás objevili mravenci. Takový obrovský, černý, lezli všude kolem ležáku, snažili se nám odnést rohlíky s paštikou a padali do čaje. Na dnešní putování jsme se vydali až po jedenáctý. *V Chlumu u Třeboně navigátor Markéta rezignoval na svou funkci. Nerezignovala. Když jste mi zakázali Šumavu a poté i Novohradský Hory, prohlásila jsem, že je mi jedno, kam se pojedete, jenom ať něco vymyslíte. Vždyť to říkám. Rezignovala. Potom se provedla změna trasy. Diga už třetí den bolí to zraněný koleno a jede se mu čím dál hůř, a to i přesto, že je to tady po rovině. Takže to pomalu otáčíme na sever. Zítra navštívíme Digovy příbuzné v Soběslavi, přespíme tam a pak budeme pokračovat do Prahy. Jedeme přes malý vesničky, většinou po rovince a v pohodě. Při malé nutné zastávce zobeme v lese borůvky. Jsou jich tady všude kvanta. Svítí slunce a je dost vedro. Odpoledne jsme v hospodě v Libíně zastavili na smažák. Pak jsme pokračovali až do Dolního Bukovska. Nedělo se nic významného. Ubytovali jsme se na kraji lesa vedle pole. *Postavili jsme ležení typu „U“ a sotva jsme dosedli, ozval se syndrom Hell's. Jde o to, že okamžitě, když se zastaví, začne se něco konzumovat. A tak jsme konzumovali, až jsme z toho usnuli.**

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Dol. Bukovsko	54.5	3496	73.6	17.3	39 - 13

Ráno 4.8. středa

Dnes jsme se přesunuli do Soběslavi k Digovým příbuzným. Nebylo to daleko, takže jsme tam byli ještě před polednem. Přestože nás očekávali až večer, dostali jsme oběd a po něm jsme vyrazili s Digovým strejdou do Vlkova na pískovnu se vykoupat. Strávili jsme tam celé odpoledne. Koupali jsme se, odpočívali a snažili se dohnat opálení neopálených částí těla a užívali si pohody. Večer jsme seděli na zahrádce a vedli řeči o věcech mezi nebem a zemí během čehož nás bedlivě sledovala všechna zde žijící zvířena. *Jo. I blechy zajímalo, co to zase plácáme za nesmysly. Jdeme raději spát!*

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Soběslav	40.5	3516	19.7	21.6	24 - 11

Ráno 5.8. čtvrtek

Noc na posteli a ještě k tomu v peřinách! No jo, pomalu si zase budeme muset zvyknout na noclehy v baráku. *Myslím, že to nebude zas tak velký problém.*

Ráno, ještě před snídaní Dig opravil rozbité čerpadlo u strejdova bazénku a začala se filtrovat voda. Po snídani se tam začali sjíždět další příbuzní. A my jsme se chystali zas na cestu. Odjet se nám však podařilo až kolem poledního. Chtěli jsme si prohlídnout hrad Choustník a jeskyně v Chýnově. Jakmile jsme vyjeli, zjistili jsme, že je strašný vedro a dusno, ačkoliv je pod mrakem. Jelo se teda zatraceně zle. Navíc to bylo furt z kopce do kopce.

Zříceninu hradu Choustík jsme viděli pouze z dálky. Když jsme tam totiž přijížděli, začalo se zatahovat a tu a tam spadla i náhka kapka. Takže jsme nechali hrad hradem a mazali se schovat do jeskyně v Chýnově. Jenže díky dešti a špatnému značení v Chýnově

jsme tu jeskyni nějak nenašli. Navíc déšť zesílil, pročež jsme zapadli do hospody na náměstí. A teď tu sedíme a sledujeme, kromě televize, jak do hospody proudí davy turistů, a to i cyklistů, zmoklých jako slepice. Když jsme se dvakrát najedli a přestalo pršet, vydali jsme se dál, do Mladý Vožice. Vůbec to netáhne. Do kopce už vůbec ne a z kopce tu pak zase pro změnu funguje tzv. „+G“. *Tedy gravitace s mnohem vyšší přitažlivostí.* Navíc je docela zima, po dešti se dost ochladilo. Jo a taky jsme nakonec jeli kolem těch jeskyní. Akorát už bylo zavřeno. Takže jsme z Chýnova původně vyjeli správně, jenom tam pak už nebyly směrovky a my jsme to díky sílícímu dešti vzdali. Aspoň už víme, kde jsou. Takže někdy příště, slibujeme si.

Za Mladou Vožicí se válela v údolí mlha. Vyjeli jsme na kopec a vjeli do lesa. Postavili jsme doupě typu „U“, tentokrát i se šňůrami a plachtou. Poprvé asi po deseti dnech jsme použili plachtu, protože kapalo ze stromů a hrozil déšť. Plachtu jsme naposledy měli na Oravě, a Martin jí pak sbalil i s kobyolkou, která teď vypadá opravdu výživně.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Ml. Vožice	55.0	3570	53.7	16.5	26 - 13

Ráno 6.8. pátek

Krásně se spalo, nepršelo a ráno svítí skrz les sluníčko. Dig vypráví o tom, jak se lesem v noci přesunovala kolona jakýchsi zvířat. Teď zrovna leze pod plachtu a fotí nás (Dig).

Připravujeme poslední snídani této Expedice. Ano, poslední. Dneska totiž k večeru dojedeme do Prahy a zakončíme tento velkolepý podnik. Všem známým a příbuzným jsme to již oznámili prostřednictvím Martina mobilu. Tudíž dneska prostě do Prahy dojet musíme! Jenže to vypadá, že to nebude tak jednoduché. Čeká nás totiž dost ošklivejch dokopců. A co dalšího nás čeká, naštěstí netušíme. Jede se unaveně, moc to netáhne a to i přesto, že je hezky a teoreticky by nic nemělo brzdit postup. Za Třemošnicí Martin píchl. Dig je mírně nervózní. Při nandávání bágů zpět na kolo se mu rozbil zip u bágů. Toto vše se stalo asi 50 km před Prahou.

Zdá se, že náš dnešní návrat bude ještě jedna velká otázka a dobrodružství. Navíc tajím, že mě začíná zlobit pravý „Grip Shift“. Občas se zasekává a nejde přeřadit. A pak najednou rána, prásk, cosi prasklo a něco z pravého řídítka upadlo. Vyjíždíme zrovna kopec u Ostředka. Nahoře potom zjišťuju, že díky prasklému „Grip Shiftu“ mohu mít zařazena pouze kolečka 1 nebo 2. Tedy to úplně největší nebo to druhé největší. To je výborný. Ted' nás čeká sjezd do Sázavy n/S. a pak cesta podél řeky, vesměs po rovině. Martin jede vedle mě: „jedu to říct Digovi.“ „Raději ne“. Jenomže stejně mu to musím říct, protože se takhle jet nedá. Nedokážu kolo rozšlapat na větší rychlost než je 20 km/h. Takhle asi brzo umřu. Kluci na mě čekali. Dig s tím odborně zakvedlal a najednou to začalo zase řadit. Sice jsem tím vždycky musela otočit asi třikrát kolem dokola, když jsem chtěla, aby to přeřadilo o kolečko níž, ale i tak to bylo skvělé. Pro návrat do Prahy jsme zvolili známou cestu přes Jevany, Babice a Babičky. Cestou jsme komunikovali pomocí mobilu s Michalem. Přijde nás přivítat na stadión. Když se před námi objevila Praha, byl to zvláštní pocit. Tak jsme přeci jenom dojeli zpátky. Až z toho východního Slovenska, kde lišky dávají dobrou noc ... **jsme doma.**

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	60.0	3675	105.5	18.5	32 - 19

Epilog

Příjezd na stadión byl dle očekávání přesně ve 21.00 hod., ovšem nastal o dva dny dříve, než jsme původně plánovali. Sešli jsme se s Michalem a dozvěděli se podrobnosti o noční cestě vlakem z Košic do Prahy, o úžasném výhledu na Tatry a o mladé Američance, se kterou cestoval v kupé.

Já a Dig jsme v pondělí 9. srpna nastoupili znovu do pracovního procesu a Martin strávil zbytek léta na chalupě v Košátkách.

10. října, po obdržení mnoha odlišných odpovědí od různých lidí, jsem se v knize „Zelenina a ovoce v kuchyni“ dočetla, že meloun se biologicky zařazuje mezi zeleninu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha/Břeclav	0	1763	0	0	22
Malacky	41.5	1805	42.4	20.1	27-16
Dev. Jazero	31.6	1838	33.0	16.5	34-17
Gabčíkovo	31.5	1919	80.9	15.8	33-15
Zlatná na Ostrove	31.5	2001	81.8	17.2	36-19
Salka	45.0	2080	79.2	18.2	30-13
Trenč	48.5	2181	100.1	19.6	34-13
Číž	45.0	2264	81.8	18.8	32-12
Turna n.Bod.	50.5	2347	84.2	16.9	39-10
Trhoviště	62.5	2434	86.3	18.4	34-13
Z.Širava	41.0	2453	19.6	17.6	42.5-17
Choňkovce	43.	2484	31.0	17.6	43-13
Svetlice	63.0	2560	75.7	16.7	37-12
N. Jablonka	58.5	2633	72.7	16.8	32-14
Malcov	55.0	2683	49.8	18.8	20-11
Mlynčekom	56.0	2763	79.9	17.2	22-8

Jste sice teprve na 115.stránce, ale nezaoufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.

Lipt. Mara	60.0	2849	86.7	16.1	26-12
Orava	67.0	2901	51.4	15.6	25-16
Belá	69.0	2970	69.1	18.1	24-14
Tr. Stankovce	53.5	3091	120.7	23.1	27-11
Rohov	65.0	3165	74.2	17.3	37-15
př. N. Mlýny	43.5	3234	68.7	17.5	36-16
Domamil	50.0	3335	101.6	17.6	31-7
Vlčice	64.0	3389	53.7	15.8	33-8
Libořezý	52.0	3423	33.4	15.5	28-8
Dol. Bukovsko	54.5	3496	73.6	17.3	39-13
Soběslav	40.5	3516	19.7	21.6	24-11
Ml. Vožice	55.0	3570	53.7	16.5	26-13
Praha	60.0	3675	105.5	18.5	32-19

Oficiálně priznaná kilometráž: **1912 km**

Účast: 3 členové – Michal, Martin, Dig a jedna ženská – Markéta

Závěr: No, myslím, že není co dodat. Snad jen tolik:

Příště pojed'te s námi!

© Hell's Tour + 1999 I. vydání Markéta & Dig

Obrazová příloha

Břeh řeky Moravy

Vedle hradu Děvín

No, schválně, co to je?

Markéta a plachty u Gabčíkova

Čápi v Sápu

Přehledná mapa jihu Slovenska

Slovenská „buš“

Svačinka za Komárnem ...

Stezka na hrázi Dunaje

„Istambul“ ve Štůrově

Ten, kdo tuto fotku vidí rozmazaně je opilej!

Příprava dokumentace u Martinovy vesnice

Krajina ...

My někde ...

Slovenský kras. Ještě že jsme změnili trasu ...

Markéta v Papíně

Opouštíme skládku a lepíme ...

Silnice ...

Silnice ...

Traktor, kráva, auto, kola a človíček ...

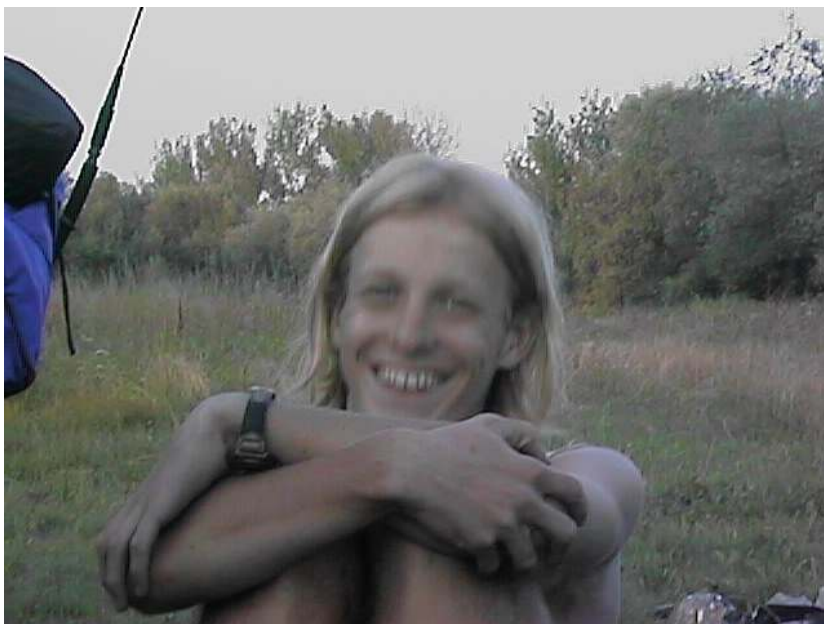
Kvačany – náves

Zase silnice ...

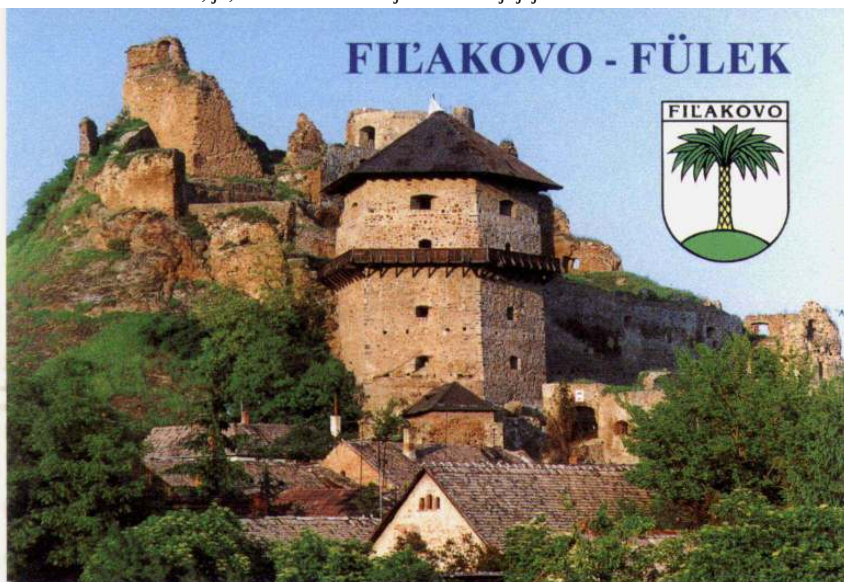
Přistížení, kterak znečišťují povrchovou vodu ...

Smích, co?!!!

Už jsme skoro doma, posíláme SMS, že se opravdu a nezadržitelně blížíme ...

Filakovo-hrad rodu Kačičovcov, postavený na vulkanickom brale začiatkom 13. storočia. V stredoveku bol kráľovským hradom. V roku 1554 ho obsadili Turci. Od roku 1593 opäť kráľovský hrad, významná protiturecká pevnosť. Po obliehaní v roku 1682 zbúraný. Po čiastočnej rekonštrukcii sprístupnený v roku 1993.

Fülek várát a Kacsics nemzetség építette egy vulkanikus sziklára a 13. sz. elején. A középkorban királyi vár. 1554-ben elfoglalta a török. 1593-tól ismét királyi vár, jelentős végvár a török elleni harcokban. Az 1682-es ostrom után lerombolták. Részleges rekonstrukció után 1993 óta látogatható.

Foto: © Mgr. Milan Antal
Grafika: © Milan Antal ml.
Text: Böszörményi István

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681 792

GOMBASECKÁ JASKYŇA

049 11 Plešivec

Dospelí

DPH

Cena

60,-

Dátum:

POHODNOSTUO
POD LIPOU
 067 73 UBLA
 DIC:7603208682

1X	012.00
Pivo tm.0,5	12.00
CELKOM	12.00
HOTOVOST	12.00
DANE 1 23%	2.24
DAN CELKOM	2.24
21-07-99	
000018	11:35
CDP:7057603208682001	
** BEZ FISKALU **	
0000000	

SPRÁVA CESTOVNÉHO RUCHU VINNÉ

Vstupenka na pláž na stredisku Hôrka, Vinianske jazero,
 Biela hora, Medvedia hora

15,- Sk

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII				

Vstupenka je platná iba vo vyznačenom dni.
 Uchovajte počas pobytu.

Reštaurácia pod hradom

Mária DONTHOVÁ
 majiteľka

044 02 Turňa nad Bodvou
 © 0943/662 270

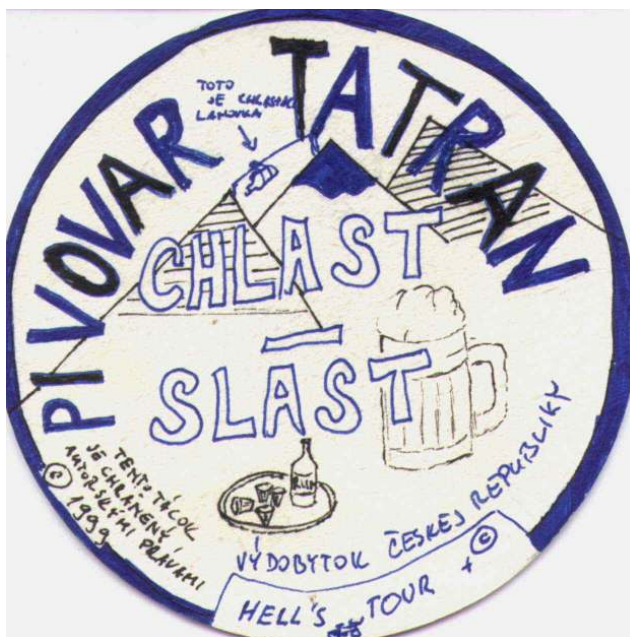
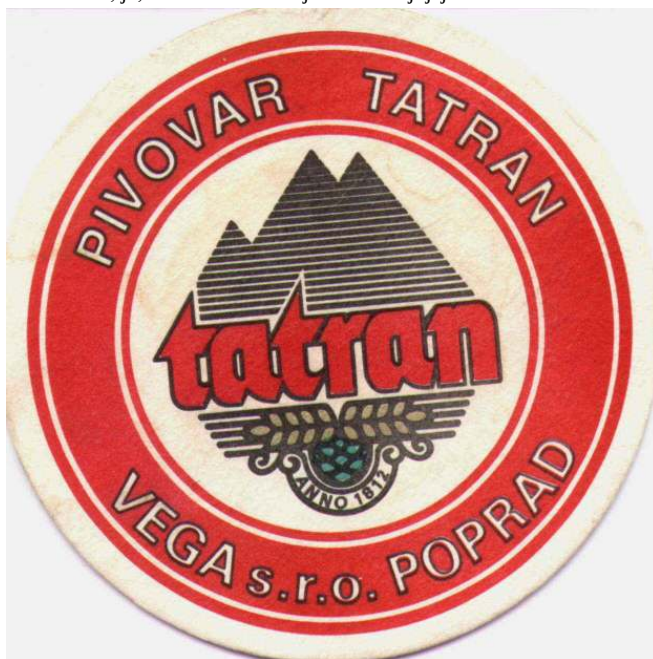
PARAGÓN TLACIVÁ IGAZ		Číslo 37 08695	
Názov tovaru množstvo, druh, rozmer		Cena s DPH za MJ SPOLU	
Brúnic Marka			
1stau		30	30
3000g		30	90
1000g		8	24
			144
SPOLU			
DPH %			
SPOLU BEZ DPH			
DKP TABORISKO DIČ NIŽNÉ KAMENICE Ján ŠUŠŤIAK - majiteľ 013 06 TERČOV DRČ: 530812247001			
Datum: 27.8.99		pečiatka a podpis	

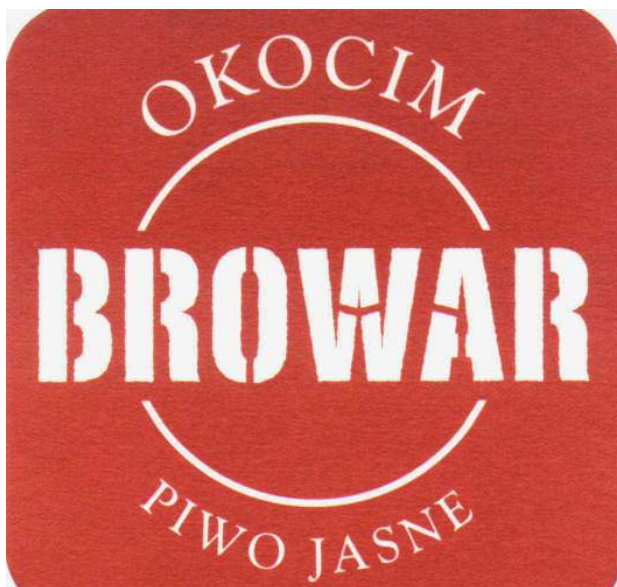
iGAZ 028

Tak a to je definitivní konec.

Jo, jo, další EXPEDICE je tu. Přesněji její 141. stránka.

© Hell's Tour+ 1999
MARKÉTA & DIG
Neprodejné

Jste sice teprve na 141.stránce, ale nezaufejte, při troše trpělivosti se brzy prokoušete až na konec.